

1001 ROMAN

SAYI: 11

15 KURDU

1001 ROMAN

SAHİBİ VE UMUM
NEŞRİYAT MÜDÜRÜ:

TABŞİN DEMİRAY

YAZI VE TEKNİK
İŞLERİ SEKRETERİ:

SEBAT AKPINAR

Her Hafta Pazartesi Günleri
Çıkarılır Gençlik Mecmuası
ABONESİ:

Altı aylığı 26 sayı 290 kuruş
Yıllığı 94 sayı 780 kuruş.

ADRES:

Ankara Cad. No. 36 — İstanbul
Telefon: 23714

Çıkaran: TÜRKİYE YAYINEVİ
Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

İÇİNDEKİLER:

SİNEMA AKTÜALİTESİ
Haberler

ÖLÜM CASUSU
Roman

DELİ VE DOKTOR
Hikâye

BUGÜNÜN HÂRİKALARI
Resimli Bilgi

DİLSİZ ŞAHİT
Resimli Bilmeces

GEORGE RAFT
Portre

SALEM ALLEY CİNAYETİ
Film Hikâyesi

SİYAH MASKE
Resimli Roman

RUHİYAT

Hikâye

KARİKATÜR

(Kapağımızdaki resim: Hi-
kâyemize aittir.)

8 TEMMUZ 1946

SİNEMA Aktüalitesi

NELERİ VAR?

Samimi dostları arasında Duke ismiyle tanınan meşhur yıldız John Wayne'in iki a-partımanı, bir dondurma i-malâthanesi, üç petrol kuyu-su vardır. Bütün bunlardan maada Meksika'daki meşhur film şirketlerinin birisinde hissedardır.

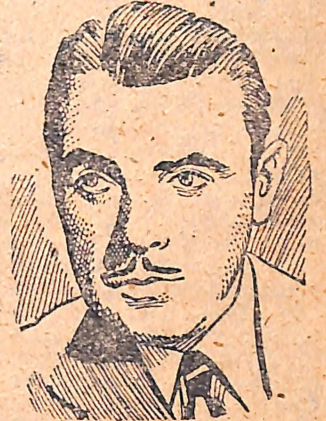
21 İNCİ TARZAN

John Weissmüller'in en son filmi olan «Tarzan And the Amazons — Tarzan Kadınlar Diyarında» filminde «Jane - Ceyn» rolünü Bren-

SAVAŞTIRMADILAR

İyi bir pilot olan George Brent şimdiye kadar tam altıyüz saat uçmuştur. Yıldız Amerikan Hava Ordusuna

gönüllü girmek istemişse de fazla yaşlı olması onun sa-vaşmasına mâni teşkil etmiş-tir.

20 YASINDAYKEN

Peter Lorre şimdi «Üç Yabancı» ismi altında filmi-ni çevirdiği eseri yirmi ya-şında iken Viyana sahnele-

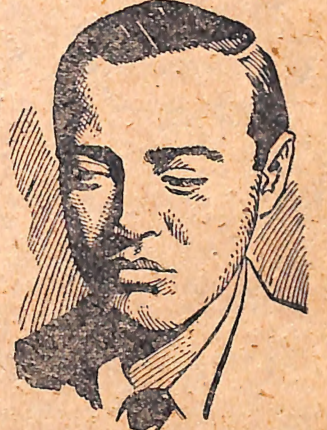
da Joyce yapıyor. Eskiden bu rolü Maureen O'Sallyvan ya-pıyordu. Bu film şimdiye ka-dar çevrilen yirmibirinci Tar-zan filmidir.

132 KİLO

Peter Lorre ve Geraldine Fitzgerald'le «Three Strangers — Üç Yabancı» filminde oynayan Sidney Greenstreet tam 132 kilo ağırlığındadır. Aktör bu yüzden Warner Bros. stüdyolarında çalışan en şişman adam olarak ilân edilmiştir. Sydney'i «Malta Kartalı» filminde mühim bir rolde seyretnmiştik.

KIKIRIK

Clark Gable çok sevdiği rejisör arkadaşı Edward Ha-wiks'in karısını, çok zayıf ol-ması yüzünden «Slim - Kiki-rik» diye çağırarak kızdırır.

rinde oynamıştı. Sanatkâr artist o zamanlar bu piyesin baş artistliğini yaptığı gibi rejisörlüğünü de kendisi yap-mıştı.

— Öyle ise el izlerinin ka-
lıplarını aldıralım.

— Zahmete! değmez. Çok
karışık şeyler. Birşey anlaşıl-
maz.

O sırada Cevat Altan
hayretle bağırmanın kendi-
ni alamadı. Valter dikkat e-
dince onun yerdan aldığı bir
geye bakmakta olduğunu gör-
dü. Cevat yıldırım gibi yerin-
den fırlayarak:

— Çabuk! diye bağırdı.
Şehre dönelim. Katili bul-
dum!

Valter ne söyleyeceğini şa-
şırmıştı. Cevat Altan onu ko-
lundan yakalıyarak yapıdan
sürükledi. Bulundukları yer,
cinayetin işlenmiş olduğu
kulübeden iki üçyüz metre
ileride idi. Koşa koşa Cak-
son'la polislerin bulundukları
yere vardılar. Cevat Altan:

— Hemen geriye dönelim
Cakson! diye haykırdı. Katili
yakalıyacağım size.

Valter de, Cakson da o-
nun halinden birşey sorma-
nın sırası olmadığını anladılar.
Hep beraber kayalıklardan
aşağı doğru koşmağa
başladılar. Rıhtımda kendile-
rini bekliyen motöre bindik-
leri zaman Cakson:

— Ne var Altan? diye sor-
du. Meraktan çatlatacak mı-
sın bizi? Birşeyler anlat Al-
lahımı. seversen!

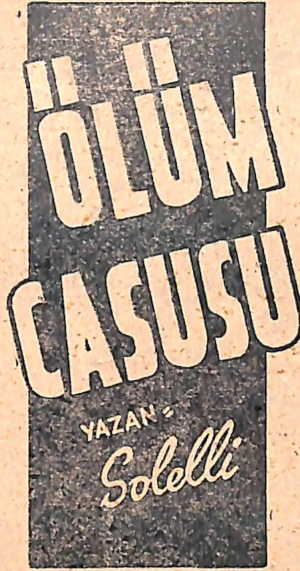
Cevat, piposunu çıkararak
doldurdu. Bir iki nefes çek-
tikten sonra Cakson'a dön-
dü:

— Sen gazeteye telefon
etmeden önce ben Valter'e
Kâhya Grin'i nasıl takip et-
tiğini, buradaki kulübeye
nasıl geldiğini anlatmıştım.
Ona bağışından geçen diğer
ve daha mühim bir hâdiseyi
anlatmak üzere idim ki sen
telefon ettin. Tabii benim an-
latacağım da kursağında
kalmıştı.

CINAYET CÖZÜLÜYOR

Cevat Altan gapkasını ar-
kaya atarak sözüne devam
etti:

— Dün sabah bağışından
tuhaf bir hâdiseye geçti. Pansi-
yondan çıkmış caddede dal-
gın dalgın yürüyordum. Bir-
den yani bağışında acı bir fer-

Resimleyen: **SURURİ**

yat işittim. Ne oluyor, diye
dönüp baktığım zaman bir
genç kızla karşı karşıya gel-
dim. Genç kız eliyle biraz
ileride birşey gösteriyordu.
Bu bir küçük fino köpeği idi.
Kaldırımdan caddeye inmiş,
yüzlerce otomobilin vızır vı-
zır geçtiği caddede dolaşı-
yordu. Nerede ise çığnene-
cekti. Konuşmağa lüzum yok-
tu. Derhal atılarak o sırada
gelmekte olan büyük bir
kamyonun önünden köpeği
kapıp kurtardım. Fino boyu-
na posuna bakmadan hırlayıp
duruyordu. Yaptığım iyiliği
anlamamış olacaktı.

Cakson'la Valter onun lâ-
fı uzatmasına içlerinden ho-
murdanıyorlardı. Ama ağızla-
rını açıp birşey söyleyemiyor-
lardı. Cevat Altan'ın tabiatını
bilirlerdi. Birşey söyleyecek
olsalar, inadına sözü büşbü-
tün uzatırdı:

— Ha... Ne diyordum? di-
ye sözüne devam etti. Kö-
peğini verdiğim zaman genç
kızdaki minnettarlığı kabil
değil kelimelerle anlatamam.
Bana defalarca teşekkür etti.

O anda muayyen bir işim
olmadığı için tabii onunla be-
raber yürüyordum. Çabucak
ahbab olduk. Beraberce bir
pastacıya girip oturduk. Hog
ve arkadaş canlısı bir kızdı.
Ona ismini sorduğum zaman
Rita Forset olduğunu söyle-
di. Ben de lâf olsun diye:

— Sakın şu Milyoner For-
set'in kızı olmyasınız? dedim.

— Kızı değilim ama yeğе-
niyim, cevabını verdi.

Bidenbire dakikalardan-
beri geçtiğim dalgadan u-
yandım. Bu kızın Milyonerin
yeğeni olması benim için ga-
yet mühimdi. Çünkü cinayet
gecesindenberi Milyonerden
şüpheleniyordum. Yavaş ya-
vaş sözü döndürüp amcasına
itikâl ettirdim ve belli et-
meden hep o konu üzerinde
konuşmağa başladım. Öğren-
diklerim şunlardı:

Rita Forset babasını tanı-
mıyordu. Onu çok küçük
yaşta kaybetmişti. Annesi de
on yaşında iken öncüne Rita
amcasının eline kalmıştı.
İkisinin de birbirlerinden
başka kimsesi yoktu. Forset
yeğenini çok severdi. Fakat
onunla geçirecek pek vakti
yoktu. Lâkin evde birbirlerini
gördükleri zaman gayet sam-
imini idiler. Bundan yedi se-
kiz ay kadar evvel Milyoner
Forset biraz dinlenmek için
Avrupa'ya gemişli. Orada
bir ay kaldıktan sonra dön-
dü. İşte bu seyahatten sonra
Rita amcasında bir değişik-
lik, bir garabet sezmeğe baş-
lamıştı. Milyoner kabil oldu-
ğu kadar ondan kaçıyor, Hattâ
kendisini Avrupa'ya
yollamak için defalarca ısrar
etmiş, nihayet onu Ha-
vay adalarına göndermişti.
Genç kız:

— Amcamın ben den
kaçmasının sebebini bir tür-
lû anlıyamıyorum, diyordu.

Ona amcasının solak o-
lup olmadığını sordum.

— Hayır, dedi. Amcam
değil solak olmak, sol elle en
basit birşey bile yapamaz.
Hattâ birkaç yıl evvel bir ge-
ce onu, sol elini kullanamaz-
sın, diye şakadañ kızdırması-

tım. Hiddetle kalemi sol eli-
ne' alarak bir kelime yazacak
oldu. Değil kelimeyi, harfleri
bile doğru dürüst çıkarama-
mıştı.

Bu malûmat şüphelerini
büsbütün kuvvetlendirmişti.
Fakat bunları tahkik etmek
lâzımdı. Onu daha sonraya
bırakarak genç kızdan birşey
daha öğrendim. Amcasının
sağ kolunun dirseğinin biraz
yukarısında siyah, gümüş li-
ra büyüklüğünde bir leke
vardı.

Bu malûmatı aldıktan

casının imzasını almak çok
müshküldü. Ona benim vası-
tamla bir hedeye gönderdiği
takdirde, hediyeği verdikten
sonra teslim aldığına dair
kendisinden bir imza kopara-
bilirdim. Genç kız bunu, ba-
na karşı bir yardımda bulu-
nabilmiş olmak vesilesile se-
vinçle kabul etti. Zarif bir
kutu pasta yaptırdı. İçine de
bir karta:

«Amcacığım, sensiz bo-
ğazımdan geçmedi» sözlerini
yazarak koydu.

Valter durmadan tırnakla-

— Kısa kes şunu! diye
bağıracaktı. Sonunu söyle!

Cevat Altan sözüne devam
etti:

— Kutuyu aldım. Genç
kıza teşekkürler ederek Fo-
rest'in yazıhanesine doğru
yollandım.

Milyonerin
yanına girmek bir hayli teş-
rifata tabi idi. Nihayet beni
onun yanına çıkardılar. Üze-
rimde gayet acele işi olan bir
adam hali vardı. Derhal ce-
bimden dolma kalemi çıkā-
rıp eline tutuşturdum: Lütfen
şuraya «Bir pa-
ket teslim aldım» yazınız. A-
cele işim var, dedim.

Forset, kalemi sağ eline
almıştı. Söylediğim şeyi yaz-
dıktan sonra hemen kâğıtla
kalemi kavradım. Teşekkür
ederek kapıya doğru koştum.
Sonra birdenbire farkına
varmışım gibi telaşla geri
döndüm. Kalemi sol eline
doğru uzatarak: İmza etme-
mişsiniz, lütfen şuracığa
bir imza atın! dedim.

Koşa koşa Cak-
son'la polisle-
rin bulundukla-
rı yere vardı-
lar. Cevat Al-
tan:

— Hemen
geriye dönelim
Cakson! diye
haykırdı.

sonra kendisinden bir ricada
bulundum. Ben gıya imza
meraklısı bir gençtim. Am-

rını yiyordu. Cakson sıkıl
masa kalkıp Cevat'ın girt-
lağına sarılacak;

O sırada Rita Forest içeri girmişti. Neye çağırıldığını anlamak ister gibi odadakilerin yüzlerine baktı...

Ve bu sefer Milyoner Forest kalemi sol eline alarak imzasını attı!

Sevincimden uçuyordum. Bir daha teşekkür ederek kalemi kâğıdı cebime indirip dışarı fırladım. Kulagımda genç kızın sözleri çınlayordu. «Amcam sol elle basıt birşey bile yapamaz!»

Halbuki Bay Forest sıkıya gelince sol elle mükemmelen imzasını atabiliyordu! Şu halde ihtiyar Milyoner Rita Forest'in amcası değildi. Yani hakiki Forest ortadan kaybolmuş, onun yerine başka birisi geçmişti!

Motör rıhtıma yanaşmıştı. Dışarıya atlarken Cevat Altan cebinden iki santim büyüklüğünde fildisi bir Buda heykeli çıkardı. Başında bir altın halka görünüyordu.

— Bu heykel Milyoner Forest'in saatini astığı köşegen ucunda takılı idi, dedi. Yirmi dakika evvel yarım kalan binaya açılan yolun kapısı önünde, el izlerinin biraz gerisinde buldum. Bizden iki üç dakika evvel o yeraltı dehlizinden geçen adam Kâhya Grin'i öldüren katildi. Bu minyatür heykel de ondan düştü. Şu halde...

Cevat Altan sözünü bitirmedi. Arkadaşlarının yüzüne baktı. Kalın gözlüklerinin arkasında gözleri gülümsüyordu. Cakson:

— Şu halde, dedi; Forest'i tevkif etmeğe gidiyoruz.

SAHTE MİLYONER

Cakson, polisleri direktörlüğe gönderdi. Üçü birden bir otomobile atılarak Forest'in yazıhanesine yollandılar. Fakat ihtiyarı orada bulmak kabil olamadı. Yine otomobile atlayıp evine gittiler. Kapıyı açan efendisinin evde olduğunu, fakat kimseyi kabul edemeyeceğini söyleyip onları içeri almak istemedi. Cakson hüviyetini gösterince iş değişti. Uşak kapıdan çekilerek yol gösterirken Cakson:

— Bay Forest çoktanberi evde miydi? diye sordu.

— Hayır, henüz şimdi geldi. Doktor Şayner de yarım saatir onu bekliyordu.

Üçü birden merdivenlere atıldılar. Uşağın tarif ettiği odanın önüne geldikleri zaman Cakson birdenbire kapıyı açarak içeri girdi. Arkasından Valter'le Cevat da odaya daldılar. Forest bir koltuğa oturmuştu. Elindeki bir mendille alında toplanan terleri kuruluyordu. Bir adam da ayakta dolaşıyordu. Anlaşılan bu doktor Şayner denilen zat olmalıydı.

Forest üç kişinin, birdenbire habersiz odaya girdiğini görünce oturduğu yerden fırladı. Şaşırılmıştı:

— Bu ne oluyor böyle? diye kekeledi.

Cakson yarı müstehz bir sesle:

— Sizinle birkaç çift söz konuşmağa geldik Bay Forest, dedi.

İhtiyar adam gayet sinirli bir halde idi. Olduğu yerde titriyordu:

— Ne hakla haydut gibi evime giriyorsunuz. Sizi içişleri Bakanlığına şikâyet edeceğim. Dermal çıkın buradan! diye bağıriyordu.

Doktor Şayner ona yaklaştı. Hafifçe omuzunu okşadı. Sonra elinden tutarak koltuğa oturttu:

— Size kaç defa heyecanlanmamanızı tenbih etmiştim Forest, dedi. Oturun söyle. Ayakta dolaşıp tepinmeğe ne lüzum var? Oturduğunuz yerden konuşun.

Cakson doktora döndü:

— Lütfen bizi yalnız bırakınız Doktor Şayner, dedi.

Doktor dışarı çıktıktan sonra masanın üzerinde duran zile bastı. Biraz sonra gelen uşağa:

— Bayan Rita Forest burada mı? diye sordu.

— Evet efendim. Dairelerindedir.

— Derhal kendisini burada beklediğimizi söyleyin.

Forest oturduğu yerde köpürüyordu.

— Bu ne demek oluyor? Ne hakla giriyorsunuz? diye bangır bangır bağıriyordu.

Cakson müstehz bir tavırla Milyoner'e yaklaştı. Elinde tuttuğu fildisi Buda heykelini göstererek:

— Bu heykeli tanıyor musunuz? diye sordu.

Forest bir an duraladı:

— Evet, şey... diye kekeledi. Benimdir, düşürmüş olacağım.

— Nerede düşürdüğünüzü biliyor musunuz? Zahmet etmeyin de ben söyleyeyim. Bronks'da, yarım kalmış bir binanın içinde.

Forest'in kaşları çatıldı. Yüzünü şeytanî bir gölge kapladı:

— Yanlıyorsunuz, dedi. Ben bugün katiyen Bronks'a gitmedim.

— Şu halde son bir saat içinde nerede olduğunuzu söyley misiniz?

— Burada idim. İsterseniz Dr. Şayner'e sorabilirsiniz.

— Peki, ya uşağınız bunun aksini söylüyorsa?...

— Yalan söylemiş olur...

— Bunu bir tarafa bırakalım. Size, başka bir sual soracağım. Sol elinizi kullanabilir misiniz?

O sırada Rita Forest içeri girmişti. Neye çağırıldığını anlamak ister gibi odadakilerin yüzlerine baktı. Cevad'ı görünce gülümsiyerek selâmladı. Cakson ona oturmasını işaret ettikten sonra:

— Cevap veriniz Bay Forest, dedi. Sol elinizi kullanabilir misiniz?

Forest'in gözlerinde bir parıltı yandı. Dik dik Cevat Altan'a baktı:

— Bazan kullanırım, dedi. Lâkin pek seyrek.

Genç kız kendini tutamıyarak haykırdı:

— Fakat amca sen sol elini katıyen kullanamazsın!

Cakson, bunu duymamış gibi ihtiyara yaklaşarak;

— Sağ kolunuzu sıvayınız, dedi.

Sesinde emreden bir ton vardı. İhtiyar adam bir aralık yine hiddetlenecek gibi oldu. Lâkin Cakson gayet ciddi bir tavırla:

— Size söylüyorum, dedi. Sağ kolunuzu sıvayınız. Beni şiddete mecbur etmeyiniz.

Forest çeketinin kolunu yukarı çekti. Gömleğinin düğmesini çözerek sıvadı:

— Biraz daha... Azıcık daha!

Cakson genç kıza dönerrek:

— Buraya bakar mısınız? diye seslendi.

Rita ürkek adımlarla yaklaştı. Gösterilen yere baktıktan sonra bir feryat koparak yanında duran Cevat Altan'ın göğsüne kapandı:

— Hayır, hayır! diye hıçkırıyordu. Bu adam amcam değil benim! Bu başka birisi!

Cevat Altan genç kıza teselli ederken Cakson cebinden kelepçeyi çıkarmıştı:

— Adını sanını bilmiyorum ama, dedi. Seni tıpkı ediyorum aslanım. Müsteşar

Stevenson'la Kâhya Grin'i öldürmekle maznunsun. Ayrıca ne olduğunu henüz bilmediğimiz Forest'in yerine geçerek hilekârlık yapmakla da suçlusun!

İhtiyar adam kendini müdafaa edecek birşeyler söylemek için doğrulacak gibi oldu. Fakat Cakson onun kollarını yakalamış kelepçeyi bileklerine geçirmişti. Çelik çubukların soğukluğunu bileklerinde hisseden adam olduğu yere çöküp kaldı. Artık herşeyin bittiği anlaşıyordu. Cakson onun oturduğu koltuğun kenarına ilişmişti:

— Şayet kendi arzunu i-tirafta bulunacak olursan cezayı hafifletmek için elimden geleni yaparım, dedi. Bu alâde bir cinayet meselesi olmaktan çıkmıştır. Cürmün ne kadar büyük olursa olsun verebileceğin faydalı malûmat sayesinde seni elektrikli iskemleden kurtaracağımı vadedirim.

Adam oturduğu kanapeye gittikçe çöküyordu. Bir iki dakika, gözlerini odanın duvarlarına dikerek sustuktan sonra, mırıldanmaya başladı:

— Evet herşey bitti artık, dedi. Ne yapсам, ne kadar sussam siz yine öğreneceksiniz. Bari benden dinleyin. İsmim George Karl'dır. Bundan sekiz ay evvel Milyoner Forest Avrupaya geldiği zaman bağlı bulunduğum memleketin casus teşkilâtı tarafından bir gece otelinden kaldırılarak öldürüldü. Ben onun yerine geçtim. Zaten yıllardanberi Amerika'da çalışan şebeke onun hakkında bir sürü malûmat hazırlayıp bize göndermişti. Bu malûmattan istifade ederek Forest'in yerini yadırgamıyacak kadar bilgi sahibi olmuştum. Yaşca ondan çok gençtim. Fakat kuvvetli bir makiyajla kendimi ona benzetmek isten bile değildi. Forest'in müteaddit resimlerinden meydana getirilmiş bir albümü daima yanımda taşıyor, makiyajımı ona göre idare ediyordum. Amerika'ya geldiğim zaman ben sık sık yegâne şey yeğenim Rita oldu. Onunla konuşmak beni yıldırıyordu. Bu sebeple kabil olduğu kadar ondan uzak bulunmağa çalıştım.

George Karl bir an sustu.

İhtiyar adam bir aralık yine hiddetlenecek gibi oldu. Lâkin Cakson gayet ciddi bir tavırla:

Yorulur gibi olmuştü. Kelepeçli ellerini boğazına götürerek çenesinin altını uğdu:

— Burada gayet kuvvetli bir sebeke vardı. Bunlardan ancak birkaçını tanıyordum. Evet Müsteşarı ben öldürdüm. Kâhyayı da bugün boğdum. İçeriki odada bulunuyordum. Sizin geldiğinizi görünce bizi ele vereceğinizi anladım. Birdenbire üzerine atılarak bir hamlede boğazını sıkıp yere devirdim. Dehlize dalarak kaçtım. Kapının ağzında da küçük Budayı düşürmüş olacağım.

Cakson merakla sordu:

— Peki buradaki sebekenin reisi kim?

Karl'ın birdenbire yüzü buruştu. Kelepeçli ellerini tekrar boğazına götürdü. Gözleri büyüdü. Yüzünde boğazı sıkılıyormuş gibi bir hal vardı. Bir an ağzını açtı. Birşey söylemek istedi. Fakat muvaffak olamadı. Başı kuvvetini kaybederek yana sarkıverdi.

Cakson hayret içinde kalmıştı. Adanı sarstı, fakat kendine getirmeğe imkân yoktu. İğilip kalbini dinledi. Sonra arkadaşlarına dönerek telâşlı bir sesle:

— Öldü! dedi. Bunu da bu şekilde elimizden kaçırdık!...

Bir çığlık koptu. Genç kız düşüp bayılmıştı!..

ALTAN İZAHAT VERİYOR!

Üçü de şaşırımlardı. Cevat Altan bayılan genç kıızı kendine getirmeğe uğraşırken, Cakson telefona konuşmuş Emniyet Direktörlüğüne vaziyeti bildirmişti. Sonra masanın üstündeki zile basarak uşağı çağırdı.

— Doktor Şayner'i yukarı çıkarınız! emrini verdi.

Biraz sonra odaya gelen doktor dostu Foresti koltukta hareketsiz, Milyonerin yeğeni Rita'yı da bir tarafta baygın görünce şaşırdı. Ne oluyor? demek ister gibi o-

dadakilerin yüzüne baktı. Cakson yüzünün keskin hatlarını kıpırdatmadan:

— Evvelâ bayılan genç kıızı ayıltmanızı istiyorum, dedi. Foresti'le sonra meşgul olursunuz.

Bu iş, Doktor Şayner için pek güç olmadı. Biraz sonra kendine gelen genç kıızı, çağırılan odâ hizmetçisinin ve Cevat Altan'ın yardımıyla odasına gönderdiler.

Cakson doktora yaklaştı:

— Şimdi de Milyoner Foresti muayene ediniz, dedi.

Doktorun Milyoner'e yaklaşıp şöyle bir bakmasıle:

— Fakat bu ölmüş! diye irkilmesi bir oldu.

— Cakson başile bir «evet» işareti yaptı.

— Ölmesinin sebebini anlamak istiyoruz.

Şayner heyecanını güçlkle yenerek muayeneye başladı. Oldukça uzun süren bu muayene onu bayağı şaşkına döndürmüştü. Kaşlarını çatarak ayağa kalktı. Yüzünde istifhamlar uçuyordu:

— Şimdilik pek katı birşey söyleyemem ama, diye mırıldandı; maktul zehirlenerek ölmüşse benziyor. Lâkin bu zehirin vücuda nasıl ithal edildiğini tayin edemiyorum.

— Sizce ne zehiridir bu?

Doktor dudaklarını büktü:

— Şimdilik onu söylemek kabil değildir. Zehirin türlü-sü var. Bu ancak otopsi neticesinde meydana çıkabilir.

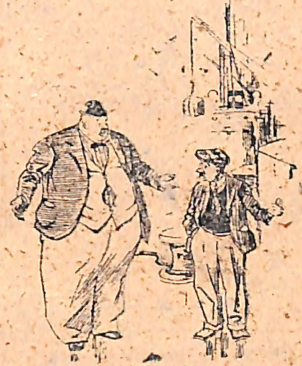
Cakson fazla birşey sormadı. Başile konuşmasının bittiğini anlatmak istedi. Doktor onları selâmlıyarak odadan çıkarken Cevat Altan giriyordu:

— Genç kız çok fena sarıldı, diye konuştu. Bu olay onu uzun müddet sinir buhranları içinde çırpındıracak. Onun, kendisile uğraşacak kimsesi yok. Bana kalırsa Rita'ya muvakkat bir hamî, daha doğrusu onu nezaret altında bulunduracak, himaye edecek birini bulmalı. Kızcağız yalnız başına çok fena olacak.

(Arkası var)

Üstü açık kamyon balık taşıması.

— Bu vücutle hangi gemide çalşıyım ki!.

— Quine Mary'de.

— At yarışlarının neticesini öğrendiniz mi?

— Beni at yarışları değil, vereceğin kira alâkadar eder.

— Fakat kirayn at yarışlarına koymuştum da.

Güneşli, asude bir Hazi-
ran sabahıydı. İhtiyar Kelton
bir parça bahçede gezinmek
için dışarı çıktı. Aşağıdaki
sakin, yeşil vadiyi, gümüş
gibi parlıyan ırmağı ve be-
yaz, neşeli köyü görebiliyor-
du. Fakat onu ilgilendiren
sadece bahçesi, gülleri idi.
Tam kırk sene gül yetiştir-
mekle uğraşmış, bir çok mü-
kâfatlar, madalyalar kazan-
mış, fakat hiçbir zaman şu
biraz ötedeki gül kadar muh-
teşem bir çiçek yetiştireme-
miş, hattâ görmemişti. Bu
gül bir çiçekten ziyade tabi-
atin bir mucizesiydi sanki.

Kelton, kalbi gurur ve se-
vinçle çarparak bütün öteki
güllerden ayrı duran ve etrafı
telle çevrilmiş olan bu gü-
le yaklaştı. Gözlüklerinin
altından, mavi gözleri hey-
canla parlıyordu. Sonra bir-
den durdu ve hayretle bağır-
dı.

Gülü mahvolmuştu. Kök-
ten çıkarılmış, sapı, yap-
rakları ve çiçeği parça parça
edilmişti. Kelton :

— Marta! diye bağırdı;
Marta, buraya gel!

Karısı acele acele bahçe-
ye geldi. Kelton hiç bir şey
söylüyemiyordu. Titriyen bir
elle gülünü gösterdi.

Karısı :

— Aman Allahım, ne mü-
thiş! diye bağırdı; nasıl ol-
du bu?

Kelton :

— Bilmiyorum, dedi; bil-
miyorum ama, öğrenemez-
sem bana da adam demesin-
ler.

Karısı :

— Belki bir hayvan — di-
ye söze başladı.

Kelton karısının sözünü
kesti :

— Evet hayvan. Hiç şüp-
hesiz! Pabuç giyen bir hay-
van. Bak!

Eliyle toprağı işaret etti.
Gülün yanında, parçalanmış
tel örgünün içinde ve dışın-
da hafif ayak izleri vardı.

Misis Kelton :

— Ama böyle fena birşeyi
kim yapabilir? dedi.

— Sadece hain, yüreksiz
bir adam yapabilir.

DELi ve DOKTOR

ÇEVİREN :

NIHAL YEGİNOBALI

Resimleyen : FIRUZ

— Bir düşman filân mı de-
mek istiyorsun?

— Bilmem ki!

Misis Kelton kolunu koca-
sının omuzuna doladı :

— Kimse sana düşmanlık
edemez, çocuğun biri yap-
mıştır.

Kelton :

— Hayır, dedi; büyük bir
insan yapmış. Ayak izine
baksana.

— Belki de bir yabancı
yoldan geçerken görmüş de
güllerimizden biraz toplamış-
tır. Gece mehtap vardı, bili-
yorsun.

— Bu gül sokaktan gö-
rünmez ki. Sokaktan geçen
bir adam ilk önüne çıkan çi-
çekleri toplar. Hem de gül
fidanını kökleyip de parça
parça etmez. Hayır, Marta,
bunu kim yaptıysa mahsus,
bile bile yaptı. Kasden en
kıymetli gülümü seçti. Çok
müthiş birşey bu, Marta, fe-
na halde canımı sıkıyor.

— Bilmiyorum canım. Ama
merak etme. Bu gül gibi bir
tanmesini daha yetiştirirsin.

— Belki ama zannetmiyo-
rum. Biliyor musun Marta,
şimdi gülden çok onu parça-
layan elleri düşünüyorum. Be-
ni korkutuyor...

— Neden?

— O güzelim gülü o ka-
dar kalpsizcesine parçalıya-
bilmek için, ne kadar zalim
ve kindar olmak lâzım, dü-
şün... Haydi neyse, bunu bi-
rakalım da artık, içeri girip
kahvaltımızı edelim.

Karı koca kahvaltılarını
yeni bitirmişlerdi ki kapı
çalındı ve iri yarı bir adam
içeri girdi. Kelton :

— Hoş geldin Albernatı,
dedi; sabahın hayırlı olsun.

Albernatı :

— Amma da hayırlı ha,
diye homurdandı; bu benim
için hem hayırsız, hem uğur-
suz bir sabah oldu, Kelton.
Emin ol bir elimе gecirsem
sevine sevine öldürürüm ca-
navarı.

— Ne oldu?

Albernatı'nın iri yüzünde
hem öfke, hem de keder o-
kunuyordu.

— Teks öldü, dedi.

— Teks mi? Çok yazık.

Nasıl öldü?

— Öldürmüşler. Boğazına
bir ip geçirip asmışlar.

— Kim?

— Bilmiyorum.

— Rahiplerden biri ol-
masın?

— Asla. Köpek yetiştiren
ve köpek seven Teks gi-
bi mükemmel bir hayvana
dokunamazdı. Zavallı Teks!
Şimdiye kadar gördüğüm kö-
peklerin en güzeli idi. Hem o
kadar zeki, o kadar terbiyeli
idi ki... Ah o canavarı bir e-
lime geçirsem!

— Hiç bir iz filân bırak-
mış mı?

— Hayır ama ben bu ada-
mın buralı birisi olduğu ka-
naatındayım.

— Neden?

— Bizim evi iyi bildiği
besbelli. Sonra yabancı olsa
Teks'in yanına imkânı yok
yaklaşamazdı. Senin yardımını
ricaaya geldim, Kelton.

— Sana memnuniyetle
yardım ederim. Albernatı. Bu-
raları iyi bilirsin değil mi?
Bu işi yapabilecek birisini
tanıyor musun?

— Hayır Kelton. Düşün-
düm, taşındım, aklıma kimse
gelmiyor. O herif var, tabii,
ama...

— Kim?

— General Benirmen. Bili-
lim, aramız açıktır. Bana
hep:

«Köpeklerin tavuklarını
yiyor, der durur.» Yalan tabi-
i. Benim köpeklerim tavuk
çalar mı hiç? Bir, iki defa
atıştık. Garip bir adam, ama
ne kadar olsa, böyle bir ha-
inlik edeceğini aklım almı-
yor.

— General'le benim aram
da pek iyi değildir.

— Biliyor musun Kelton;

bana öyle geliyor ki bu hain
herif kimse, Teks'ciğimi öl-
dürmekle kalmıyacak.

— Kalmamış zaten. Gel,
bak.

Albernati Kelton'un pe-
şinden bahçeye çıktı. Gü-
lün halini görünce hayret i-
fade eden bir ıslık çaldı. Son-
ra müthiş küfürler savurma-
ğa başladı. En nihayet:

— Bu da onun işi Kelton,
dedi; eminim bu da onun
iş. Halini anhyorum, Kel-
ton. Benim Teks'im nasıl kö-

peklerin arasında birinciye,
senin bu gül de güllerin sul-
tahıydı. Bakalım daha ne-
ler olacak...

Güllerin arasında Kelton'un
karısı göründü.

— General Benirmen tele-
fon etti, dedi; şimdi hemen
seni görmeğe geliyormuş.

— Ne istediğini söyledi
mi?

— Evet. Dün akşam evine
birisi girmiş. Hiç birşey çal-
mamış ama, salonunda asi-
lan o güzel Meryem Ana tab-
losunu biliyorsun, değil mi?
Hani Rafael'in?

— Ee?

— İşte o tablo, makasla
dilim dilim kesilmiş.

İki adam birbirlerinin yü-
züne baktılar. Misis Kelton
eve döndü. Beş, on dakika
sonra da General Benirmen
göründü. General Benirmen
geniş omuzlu, uzun boylu,
yaşlı bir adamdı. Dosdoğru
Albernati'ye giderek:

— Köpeğinin başına gele-
ni duydum, Albernati, dedi.
Asil bir hayvandı. Çok ü-
züldüm doğrusu.

— Teşekkür ederim Ge-
neral. Ben de senin tabloya
olanlara üzüldüm.

General:

— Bana kalırsa ikisi de
aynı sersemin işi, dedi; bu
kadar tesadüf olamaz.

— Ben de o fikirdeyim.
Bu işin içinde Kelton da var
Dün akşam en güzel gülünü
parçalamışlar.

General:

— Sahi mi? dedi; çok fe-
na bir iş, Kelton.

— Evet, General.

General hafifçe öksürdü, bir
iki yutkundu sonra: Mahcup
bir tavırla:

— Baylar, dedi; biliyorum,
aramızda bazı geçimsizlikler
oldu. Fakat şimdi geçmiş i-
nutalım da hep bir olup bu
müsterek düşmanımızı bu-
lup mağlup etmeğe bakalım;
ne dersiniz?

Albernati:

— Pek âla derim, diye ce-
vap verdi.

Kelton:

— Ben de öyle, dedi.

Sonra baş başa verip bu meseleyi düşünmeğe başladılar. Polis çağırmamağa ve bu işle kendileri uğraşmağa karar verdiler. Besbelli, bunları yapan adam deli idi. Bir delinin zihninden geçenleri bir akıllı nasıl anlıyabilir? Delilerin kendilerine göre bir mantıkları, bir düşünüş tarzları vardır. Kelton:

— Bence, dedi; Dr. Klement Kenfild'e rica edelim bize yardım etsin.

General:

— Doktor Kenfild mi? dedi. Ha, biliyorum Grigs'in evini alan adam. Ama artık doktorluk etmiyormuş, değil mi?

— Hayır ama çok kuvvetli bir ruhiyat mütehassısı imiş. Aynı zamanda da birinci sınıf bir operatörmüş. Bilhassa beyin üzerinde yaptığı ameliyatlar pek meşhur.

Albernati:

— Mükemmel, dedi; tam bizim aradığımız adam. Eminim, bize yardım eder. Bir iki defa konuşum. Gayet kıbar. Hemen telefon edelim.

Hakikaten de Dr. Kenfild ricalarını derhal kabul etti ve hiç vakit geçirmeden Kelton'un evine geldi. Kırk kırkbeş yaşlarında, güzel yapılı bir adamdı. Gayet zeki ve sevimli bir yüzü ve gür bir sakalı vardı. Gece olup biten üç garip olayın tafsilâtını dinleyince:

— Garip bir tesadüf, dedi; bir zamanlar buna çok benziyen bir olayla karşılaşmışım. Genç bir banker vardı, yakışıklı, dürüst, akıllı bir çocuktur. Ama ara sıra bir kriz gelirdi, o zaman da —

— O zaman da?

— O zaman da büsbütün değişir, tehlikeli, hain bir mahlûk olurdu.

— Nasıl?

— Güzel ve nadide şeyleri mahvederdi. Meselâ heykeller, resimler, eski kitaplar... Gabriel Fenvik'ten şüphe etmek kimsenin aklına gelmezdi.

Kelton:

— Sonra ne yaptı? diye sordu.

Benirmen:

— Tıpkı bizim meseleye benziyor, diye ilâve etti; Fenvik ne yaptıysa bizim ki de aynı şeyi yapabilir.

Doktor Kenfild yüzünü buruşturdu:

— İnşallah yapamaz. Çünkü Gabriel Fenvik eşyaları mahvetmekle kalmadı.

Üç adam hayret ve korkuyla doktora baktılar.

— Bir kız vardı, çok güzel bir kız — her neyse, meselenin teferrüatı pek hoş değildir. Gabriel'i suç üstünde yakaladılar ve benim raporum üzerine emin bir yere kapadılar.

Albernati:

— Belki de kaçırmıştır, dedi.

Doktor:

— Hayır, kaçırılmaz, diye cevap verdi.

— Emin misiniz?

— Tamamen. Bu meseleye le yakından âlâkadar olurum, çünkü Gabriel Fenvik en eski ve en yakın arkadaşımdı... Beyler, önümüzdeki iş güçtür, çünkü bu geşit delilerin deli olduğunu anlamak hemen hemen imkânsızdır. Beklemek lâzım.

Kelton:

— Beklemek mi? dedi; ya Fenvik gibi bu da bir insan öldürmeğe kalkarsa? Bence bütün köye haber vermeliyiz, dikkatli olunsunlar.

General Benirmen:

— Hattâ bu hususta bize işe yarıyacak malûmatlar getirene bir mükâfat vaadettirmeliyiz, dedi.

Bu fikri hepsi kabul ettiler. Bu sırada Misis Kelton kapıda görünerek:

— Yemeğe buyurun, dedi.

General'le Albernati mükâfat ilânlarını yazıp yapıştırmakta acele ettikleri için hemen gittiler. Fakat Dr. Kenfild yemeğe kaldı. Yemekte kızarmış pilic vardı. Kelton:

— Pilici kesip taksim etmek size düşüyor galiba, Dr. Kenfild, dedi; benim kollarımda romatizma var, karımsa hiç et dilemez.

Doktor Kenfild bıçağı alarak:

Dr. Kenfild gittikten biraz sonra sütçü Carli, Kelton'un kapısını kaldı...

— Elimden geleni yaparım, dedi. Misis Kelton, beyaz et mi istersiniz siyah et mi?

— İkisinden de lütfen.

Dr. Kenfild pilici bir süzdü sonra ağır ağır kesmeğe başladı.

— Aa! Affedersiniz, kemiğe geldi herhalde.

Bıçak elinden kaymış ve yere düşmüştü. En nihayet zorla pilici parçalara bölmeğe muvaffak oldu.

Kelton:

— Şöyleyin bana doktor, dedi; ya Benirmen'in ya da Albernati'nin aradığımız adam olması mümkün mü?

— Evet.

— Ama Albernati'nin son derece sevdiği bir köpeği boğup asmasını yahut Benirmen'in o tabloyu kesip biçmesini hiç aklım almıyor.

— Gabriel Fenvik'in nişanlandığı kızı öldüreceğini

de benim aklım almazdı.

Doktor Kenfild gittikten biraz sonra sütçü Çarlı Kelton'un kapısını çaldı.

— Merhaba Mister Kelton, dedi, sizin şu mükâfat ilânını okudum.

— Bir bildiğin var mı Çarlı?

— Bugün daha gün doğmazdan evvel yola çıkmıştım, her zamanki gibi... İhtiyar Grig'in evi taraflarından geçerken yolda bir adam gördüm. Kendikendime:

— Bu kadar erken yola çıkan adam kimdir? diye düşündüm, şöyle bir baktım.

— Tanıdın mı?

— Hayır. Beni görünce çalırların arasına kaçtı. Orta boyluca bir adamdı. Yüzü de siyahtı.

— Siyah mı? Tanınmasın diye boyamıştır herhalde.

— Mükâfatı bana verecek misiniz?

— Dur bakalım, Çarlı. Bu söylediklerin bir işimize yararsa, verimiz, tabii.

— Teşekkür ederim Mister Kelton. Ha, Mister Kelton gerçi bu meseleyle bir ilgisi yok ama; şu ihtiyar Grig'in evini alan Dr. Kenfild evde yalnız oturuyor, değil mi?

— Evet.

— Ama ben dün sabah o evde iki ses işittim.

— İki ses mi? Sağmalyor-sun Çarlı.

— Hayır, Mistir Kelton. Vallahi iki ses işittim. Uzun zaman konuştular. Ne dediklerini anlıyamadım ama iki sestir.

— Çok garip. Bunu başka kimseye söyleme, e mi Çarlı?

— Mükâfatı bana veriyor musunuz?

— Bakalım Çarlı, bakalım. Şimdilik sen kimseye hiçbir şey söyleme de.

Çarlı gider gitmez Kelton otomobili'ne atladı ve Doktor Kenfild'in evine yollandı. İhtiyar Grig'in evi bir tepenin üstündeydi. Tenha ve ıssızdı. Kelton zile bastı ve Dr. Kenfild kapıyı açtı. Samimî bir tavırla:

— Ne geldiniz Kelton, dedi; mühim bir haber getirdiniz galiba. Buyurun oturun da konuşalım.

Kelton:

— Lâfı uzatmıyacağım, dedi. Dr. Kenfild, bu evde yalnız mısınız?

Dr. Kenfild hafifçe güldü ve sükûnetle:

— Sırrımı keşfettiniz, Kelton, dedi. Zaten bir gün nasıl olsa meydana çıkacağını biliyordum. Evimdeki ikinci insanın Gabriel Fenvik olduğunu tahmin etmişsinizdir. Ne yapayım, zavalıcağı tımarhanede bırakmağa içim

Mehtaplı yolda simsiyah bir karaltı gibiydi. Sapkası, esvapları, yüzü hep siyahtı.

razı olmadı. Nasıl olsa mah- ra doktor yukardaki kat- keme de onu benim himaye tan seslendi: etmeme karar vermişti. Hem ondan. Zaten ben mes'ulüm.

— Nasıl?

— Aklını kaçırmasına bir otomobil kazası. sebep olmuştu. Bu kazanın mesulü de

Gözlerini tepeden inen yola dikerek beklediler. Uzun saatler geçti. Ağaçlara, yollara gece yarısının sessizliği çökmüştü...

benim. Sarhoştum. Onun için şimdi, ona yaptığım fenalığı telâfi için elimden geleni esirgemiyorum.

— Gabriel Fevnik dün gece dışarı çıktı mı?

— Emin olun Kelton, buraya geldiğimizdenberi hiç bir yere çıkmadı.

— Sizin haberiniz olmadan çıkmıştır belki.

— İmkânı yok.

— Bundan emîn olmak isterim.

— Pek âlâ. Kaçmasına imkân olmadığını gözlerinizle görün. Ama lütfen biraz bekleyin haber vereyim. Ansızın yabancı birini gördü mü fena oluyor.

Kelton doktorun ayak seslerini ve yukarda açılıp kapanan çelik bir kapının tangirtisini duydu. Biraz son-

— Haydi şimdi çıkabilirsiniz artık, Kelton.

Delinin hapsediği odanın bir banka. kasasının kapısına benzer bir kapısı vardı. Doktor:

— Sadece dışardan açılabilir, diye izah etti. Onun* da çok karmakarışık bir usulü vardır ki yalnız ben bilirim.

— Ya pencereler?

Doktor Kenfild kapıyı açarak:

— Şimdi görürsünüz, dedi.

Geniş ve aydınlık bir odaya girdiler. Burası sade fakat rahat döşenmişti. Köşedeki yatakta bir adam uyuyordu. Bu adamın sarılığına ve zayıflığına rağmen görülmemiş derecede yakışıklı olan bir yüzü vardı..

Kelton:

— Uyandırabilir miyim? diye fısıldadı

— İmkânsız. Arasıra böyle olur. Yedi sekiz saat uyur ve ne olursa olsun uyanmaz. Şimdi odayı istediğiniz gibi muayene edin bakalım Göreceksiniz ki Fevnik'in kaçmasına imkân yok.

Kelton odayı acele etmeden, inceden inceye muayene etti. Duvarlar, tavan ve yer çelik bir levha ile kaplanmıştı. Pencerelerde sık, sağlam ve ağır parmaklıklar vardı. Er nihayet:

— Doğrusu Doktor, dedi haklısınız. Bu odadan kimsi kaçamaz.

Doktor Kenfild:

— Öyleyse mücrimi başka yerde aramalıyız, dedi.

Kelton:

— Evet, diye cevap verdi başka yerde aramalıyız.

Doktor onu kapıya kadem geçirdi ve.

— Bana ihtiyacınız olursa yahut yeni bir meesle zuhur ederse bana telefon edin, mi? dedi ne; zaman olursa

olsun.

Kelton:

— Tabii, tabii, diye cevap verdi. Allahaismarladık.

Kelton dalgındı. Otomobili bir kaplumbağa hızile sürüyordu. Öyle olduğu halde üç defa az kalsın yoldan çıkacaktı. Düşünüyordu ama düşündüğü şeyler de birbirini tutmuyordu. Aradıkları adamın Fenvik olduğundan emindi. Bir zamanlar heykeller, kitaplar mahvedermiş. Bu sefer de kıymetli bir köpeği, eşsiz bir güllü ve nadide bir tabloyu mahvetmişti. Bir zamanlar bir kadın öldürmüştü. Ya bu sefer de bir kadın öldürmeğe kalkarsa?.. Fakat Fenvik'in kapalı durduğu odayı gözleriyle görmüştü. Bu odadan kaçmak imkânsız değil miydi?

Kelton akşam yemeğinde de dalgındı. Karısı:

— Önce yemeğini ye, sonra düşünürsün, dedi.

Sonra gülerек ilâve etti:

— Hem bak et dilinmiş. Öğleyinki piliç gibi değil. Zavalı doktor Kenfild epeyi uğraştırı hani.

Kelton:

— Ne dedin? dedi; evet. Çok zorluk çekti, değil mi?

Sonra birdenbire ayağa kalktı.

Karısı:

— Ne oldu? diye sordu.
— Gidiyorum. Benirmen'le Albarnati'yı derhâl görmem lâzım, derhâl.

★

Bir saat kadar sonra Grig'in evinin durduğu tepenin eteğinde üç karaltı belirdi. Bir çallığın arkasına geçtiler ve yüzlerini yeni doğan parlak ve yuvarak ayın istikametine çevirerek oturup beklemeye başladılar.

Benirmen:

— Yabanördeği avı, diye homurdandı.

Albarnati alçak sesle:

— Pek büyük bir yabanördeği ama, General, diyerek kükür kükür güldü.

Kelton:

— Ağızlarımızı kapasak

da gözlerimizi açsak daha iyi olur, diye fısıldadı.

Gözlerini tepeden inen yola dikerek beklediler. Uzun saatler geçti. Ağaçlara, yollara gece yarısının rüyalı sessizliği çökmüştü. Birden, Albarnati'nin eli Kelton'un koluna yapıştı.

— Şşş... Yoldan birisi geliyor.

Tepeden inen yoldan birisi geliyordu. Hızlı hızlı yürüyen orta boylu bir adam. Mehtaplı yolda simsiyah bir karaltı gibiydi. Kasketi, esvapları, yüzü hep siyahtı. Önlerinden geçti gitti. Üç adam bu esrarengiz karaltıyı takip ettiler.

Bir kilometre kadar yol gitmişlerdi ki karaltı ansızın başka bir yola saptı ve gözden kayboldu.

Benirmen:

— Eyyahlar olsun! diye fısıldadı. Kayboldu.

Kelton:

— Albarnati, dedi; sen buralarını bizden iyi bilirsin, nereye gitmiş olabilir?

— O yolun üstünde üç ev var: Biri Sir Con Harknes'in evi, ikincisi bizim ev, üçüncüsü de korunun içinde bir köy evi. Lili Prays adında Londra'lı bir artist yazlık tutmuş.

— Bir kadın ha!

— Hem de çok güzel bir kadın.

Kelton, birden Dr. Kenfild'in sözlerini hatırladı.

— Bir kız vardı... Çok güzel bir kız...

— Çabuk önümüze geç de bize yol göster Albarnati, diye fısıldadı; çabuk, kaybedilecek bir tek dakikamız bile yok...

İğri büğrü patikayı takiben Lili Prays'ın evine geldiler. İçerden acı bir çığlık yükseldi. Üç adam nefes nefese kapıya vardılar. Mehtapta, beyazlı kadının üstüne eğilmiş boğazını sıkarak hayali gördüler ve üçü birden içeri atıldılar.

★

Albarnati.

— Fenvik değil mi? dedi.

Kelton:

— Evet, diye cevap verdi; Gabriel Fenvik. Misis' Prays nasıl?

— Kaçamamış. Daha dikkatli bak, Albarnati.

Albarnati sınıksı bağlanmış olarak dalgın yatan karaltının üstüne eğildi.

— Ama Kelton! diye bağırdı, bu Doktor Kenfild!

— Hayır Albarnati, asıl Doktor ihtiyar Grigs'in evinde mahpus. Zavalılık, Gabriel Fenvik'i bu hücre köşeye getirmek istemiş herhalde. Fakat beriki, bir delinin kurnazlığıyla, adama afyonlu ilaçlar yutturup kendisine doktor süsü vermiş. Son verilen ilâcin tesiri geçinceye kadar gidip biçareyi kurtarmanın yoluna bakmalı.

Benirmen:

— İyi ama, bu adamın asıl doktor olmadığını nereden anladın? diye sordu.

Kelton:

— Yemekte yaptığı ufak bir yanlışlıktan, dedi; hiç et dilmesini bilmiyen bir operatör gördünüz mi?

— Aman, aman!.. Bu da ne böyle?

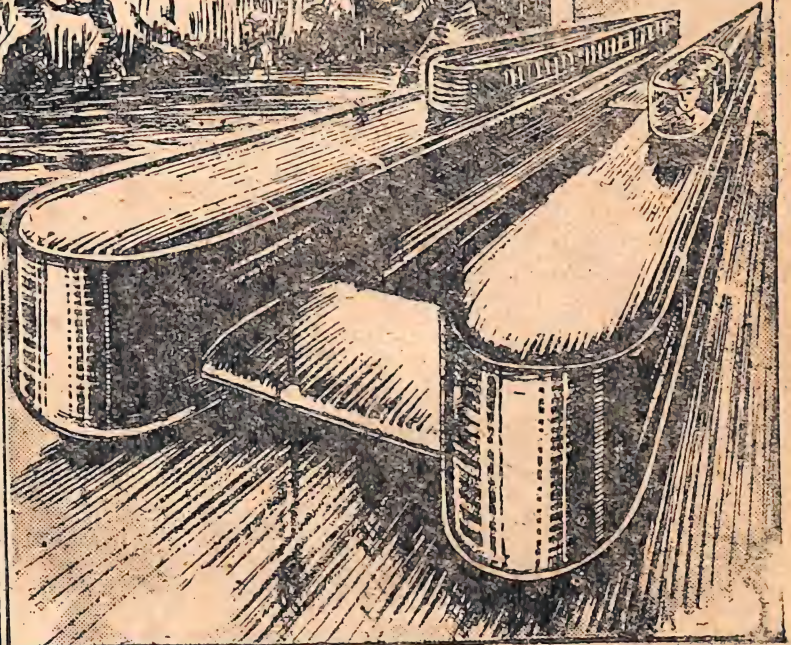
— Merak etme, korkma karıcığım. Geçen gün sokakta görüp şeker verdiğimiz at..

Bugünün HARİKALARI

Orman yangın söndürme ekiplerinin acele yiyecek ve söndürme malzemelerine ihtiyaçları olur. İşte onların bu acele ihtiyaçları, şimdi çok küçük mal olan ve açıldığı zaman genişlikleri 1 - 2 metreyi geçmeyen paraşütlerle temin olmaktadır.

Bir Fransız mühendisine göre yarış otomobilleri resimdeki gibi olmalı. Çift olusu motöre, fazla yer temin ediyor ve iki tarafı birleştiren kısımda da, süratlen otomobilin havalanmasını önleyecek bir satır bulunuyor.

Detektif

OLABİLİR MİSİNİZ?

1 — Muriel Palmer, kendinden daha fakir bir adamla evlendiğini unutamıyor ve bunu kocasına da unutturamıyordu. Durmadan kavga ediyorlardı. Muriel, şehirden uzak ıssız bir yerde kapanıp kalmaktan bıkmıştı. Bu sabah da kocasına gene acı acı söylenmişti. Palmer: «Çenen tutulsun inşallah!» diye bağırıyordu. «Ben çıkıyorum. Ne zaman geleceğim belli olmaz.»

2 — Palmer, evinden öfkeli olarak çıktı. Bir müddet dolaştıktan sonra bir bira-haneye girip bira içti ve bir iki lokma birşey yedi. Sonra bir ardaşıyla karşılaştı. Bir müddet konuşup, gezindiler.

3 — Akşam üzeri saat altı buçukta karakoldaki telefon çaldı. Polis memuru Lester: «Alo,» dedi. «Ne olmuş? İntihar mı? Derhal geliyorum.»

4 — Lester, hükümet doktoruna da çabucak arkasından gelmesi için haber bırakarak Palmer'in evine gitti. Eve vardığı zaman Muriel'i, mutfakta kanlar içinde yatar buldu. Kadının sağ elinde bir tıraş bıçağı vardı.

5 — Lester, mutfaktaki masanın üstünü inceden inceye tetkik etti. Kendi kendine: «Garip,» diye mırıldandı. «İntihar etmezden evvel, çay pişirmiş de içmiş. Maamafih kadın milletin işleri anlaşılmaz ki!» Tam o sırada Dr. gelmişti. Lester onu mutfakta bıraktı ve Palmer'le konuşmak için dışarı çıktı.

Dilsiz Şahit

6 — Palmer : «Sabahleyin kavga etmiştik,» dedi. «Evden çıktım ve orda burda gezdim. Altı sıralarında eve geldiğim zaman, Muriel'i ölü buldum. Son zamanlarda hep: «İntihar edeceğim» der dururdu. Daha geçen hafta tıraş bıçağını elinden zorla alıydım.»

7 — Bu sırada mutfakta doktor ölüyü muayene etmişti. Elinde çaydanlığın kapağıyla oynayan Lester'e: «Gırtlığı kesilerek öldürülmüş,» dedi. «İntihar olduğunu zannediyorum. Saat üç sularında ölmüş.»

Lester'in keskin gözleri, hiç birşeyi kaçırmamıştı. «Yanılıyorsun doktor,» dedi. «Bu bir cinayet değilse, ben de Lester değilim.»

Lester'in hakkı vardı. Acaba ona bu işin bir cinayet olduğunu hangi ipucu anlatmıştı?

(Bu bilmecemizin cevabını, gelecek haftaki bilmecemizin altında bulacaksınız.)

GEÇEN HAFTAKI BİLMECEMİZİN CEVABI

(Resim : 1) e dikkatle bakarsanız, portatif iskemlenin tamamiyle gerilmemiş olduğunu görürsünüz. Halbuki cinayetten sonra, aynı portatif iskemlenin gerilmiş olduğu görülüyor. (Resim : 4) Şu halle göre, iskemleye şişman birinin oturmuş olması icap ediyordu. İçlerinde şişman olan da Misis Stoker'dir. Bu kadın çiçek toplarken, başında, şapkasının üstünde bir iğne bulunuyordu. (Resim : 3). (Resim : 5) de ise bu iğne yoktur. Demek Misis Stoker, cinayetini bu iğne ile yapmıştı. Tahkikat sonunda suçunu itiraf eden Misis Stoker, iğneyi de gömdüğü yerden çıkardı.

George Raft

Resimleyen : SURURİ

Bugün Amerika'da zengin ve meşhur kimselerin yanında «Bodyguard - Muhafız» gezdirmeleri âdet olmuştur. Meselâ Amerika Cumhurbaşkanı sokağa çıktığı zaman

yanında dört tane silâhlı muhafız bulundurulur. Bu adamlar ceplerinde dolu silâhları olduğu halde Başkana karşı yapılacak herhangi birşeye mâni olmağa çalışırlar. Birçok milyonerler de gangsterlerin şerrinden korunmak için yanlarında silâhlı muhafız gezdirirler.

Meselâ, Amerika'nın en meşhur orkestralarından birisinin şefi olan Tommy Dorsey'in iki tane muhafızı vardır. Bu adamlar patronlarına o kadar sadakatle hizmet görüyorlardır ki; Jon Hall'e güzel bir dayak atıp yüzünü ellibeş yerinden yaralamakta biraz olsun tereddüt göstermemişlerdi.

Orkestra şefi Tommy Dor-

sey gibi George Raft'ın da bir muhafızı vardır. Dostları ona yanında muhafız gezdirmesinin sebebini sordukları zaman o gülümsyerek: «Dayak yememek için,» diye cevap verir. Onun bu sözlerinde en ufak bir mübalâğa dahi yoktur.

George bundan senelerce önce bir gün Hollywood Pare'ne at yarışlarını seyretmeye gittiği zaman iri yarı sarhoş bir adam yolunu kesmiş ve: «Beyazperdede gösterdiğin kahramanlığı burada da göster!..» diyerek yüzüne olanca kuvvetiyle bir yumruk vurmuydu. Ansızın vurulan bu yumruk karşısında George neye uğradığını şaşırmış. Etraftan yetişenler adamın ikinci yumruğu vurmasına meydan vermeden yakalamışlar. Meğerse adam meşhur olmak hevesindeymiş. Kendisine: «Beyazperdenin meşhur gangsteri George Raft'a dayak attı,» desinler diye önüne çıkan bu fırsattan istifade etmiş.

Yumruğun tesiriyle yıldızın yüzünde meydana gelen çürük yarası günlerce geçmemiş. Bununla beraber George bu vakayı bir yumrukla atlattığına daima şükreder. Bunda haksız da değil. Çünkü adamcağız ya biraz daha fazla meşhur olmak istğine kapılıp da tabancayla onu delik deşik etseydi! Hali ne olurdu acaba? Herkes sevdiği yıldızdan imzalı resim isterken George'un talihine dayak yemek düşmüştü.

Yakışıklı yıldız bundan kırk üç sene önce 23 Eylül 1908 de Nev-York şehrinin Kırkbirinci cadesinde küçük bir apartman katında dünyaya geldi. Babası Alman, annesi İtalyan soyundan gelmeydiler. George ilktahsilini 169 uncu okulda yaptıktan sonra daha fazla okumak istemiyerek hayata atıldı. Birçok işlere girip çıktı. Gazete müvezziliğinden tutun da elektrikliğe kadar tam oniki muhtelif işte çalıştı.

Derken boksörlüğe heves sardı. Bir jimnastik kulübüne

yazılarak çalışmaya başladı. Az zaman içinde vücudunun spora karşı olan kabiliyeti sayesinde maçlara çıkacak ve profesyonel olacak kadar kabiliyet gösterdi. Neticede New York'ta ve civarda hafif siklet boksörleri arasında yapılan yirmiiki maça girdi. Ve bunların ancak yedi tanesinde sayı hesabına mağlup oldu. Hiç nakavt olmadı.

George bokstan kâfi derecede hevesini aldıktan sonra ufak vücuduyla beyzbolde daha iyi netice alacağını tahmin ederek oldukça meşhur bir takıma girdi. Fakat işler tahmin ettiği gibi çıkmadı. Bokstaki muvaffakiyetini beyzbolde pek gösteremedi. Takımını terketmek zorunda kaldı.

Gerek boksörlüğü sırasında ve gerekse beyzbol oyunculuğu yaparken epeyce

para biriktirmişti. Fakat işsiz kaldığı için binbir güçlüklerle topladığı parayı harcamak zorunda kalmıştı. Cebindeki son meteliği de harcadıktan sonra dansör olmağa karar verdi. O zamana kadar tanışıp arkadaşlık ettiği her kız ona çok güzel dansettiğini söylemişti. Esasen o da dans etmesini çok seviyordu. Önceleri danslı revülerde fiğüranlık yaptı. Günün birinde kendisine Elsie Pilcer isimli bir dans arkadaşı bularak New York'un meşhur gece klüplerinde oynamaya başladı.

O kadar meşhur oldu ki Paris, Londra gibi Avrupa'nın en büyük şehirlerindeki gece klüplerinden teklifler aldı. Londra'ya giderek «Gay Paree» isimli en meşhur gece klübünde haftalarca dansetti. Bu arada tahttan inen

eski İngiltere Kralı Sekizinci Edward'a yahut da şimdiki adıyla Windsor Düküne o vakitler yeni çıkan çarliston dansını öğretti. Halen Bahama Adaları valisi olan Dük, George'un en samimi arkadaşlarındandır.

Tekrar New York'a döndüğü zaman film çevirmesi için Hollywood'tan teklifler aldı. Daha o zamanlar sesli film yeni keşfedildiğinden halkın sinemaya olan ilgisi birden faizleşmişti. Film çevirmenin kazançlı birşey olacağını keşfeden George vakit kaybetmeden Hollywood'a gitti. İlk olarak «Gece Klüplerinin Kraliçesi» isimli danslı bir film çevirdi. Bundan sonra birkaç gangster filmi yaptı. Ve bilhassa Paul Muni'ye çevirdiği «Alkapon, Yüzü Damgalı Adam» filmiyle beyazperdenin en iyi gangster tiplerinden birisi oldu.

PERDEDEN PORTRELER

Havanın soğuk olmasına rağmen yağmurlu, karanlık bir gece idi. Bir kenarı büyük bir park, diğer kenarı eski biçimde sömürge evleri ile çevrili olan Creseent Drive caddesi geniş bir yarım daire çizerek şehrin dışına doğru uzanıyordu. Tektük elektrik lâmbalarının aydınlattığı cadde adamakıllı tenha idi. Görünürde kimse yoktu. Birdenbire onbir numara-

birşey alır gibi oldu. Sonra arkasına dönerek oradan hızlı hızlı adımlarla uzaklaşmağa başladı. İri erkek gölgesi de onu takip etti. Penceredeki erkek çocuğu onları gözleriyle kayboluncuya kadar takip etti.

İhtiyar kadın yürüyüşünü gittikçe hızlandırdı. Katolik kilisesini geçti. Salem Alley'e doğru yürüdü. Oraya gelince yan tarafları gayet yüksek taş duvarlarla yükselen bir pasaja girdi. Gittikçe yaklaşan ayak sesleri onu takip ediyordu. İhtiyar kadın kendi kendine: «Boş bir evde ıskı olmaz,» diyordu. «Sonra bir evden, öbür eve geçit de olamazdı!..» Fakat bunları kendi gözleriyle de görmüştü. Meğhul şahis hâlâ onu takip ediyordu. Kurtulmak için koşmağa başladı...

Ertesi gün Elizabeth Howard on numaralı konağa geldiği zaman hava açılmış, güneş parlamıştı. Bütün şehir dün gece Salem Alley'de de öldürülen bir kadının dedi-

sizi bekliyor,» dedi.

Genç kız bu eve çocuk mürebbiyeliği yapmağa gelmişti. Daha yirmiliği yaşındaydı. Annesi ve babası daha o çocukken ölmüşlerdi. Hayatta türlü zorluklara göğüs gererek olgunlaşmıştı. Şimdi bu eve Ellen ve Barney isimli iki çocuğa mürebbiyelik yapmak üzere gelmişti. Küçüklerin babası olan Mr. Fielding uzun boylu, geniş omuzlu, yakışıklı bir erkekti. Karısı öldükten sonra çocuklara bir müddet anne-anne baktırmıştı. Fakat artık kadıncağız adamakıllı ihtiyarladığından çocuklara genç bir mürebbiye tutmağa karar vermişlerdi.

Mr. Fielding onu oldukça soğuk karşıladı. Beraberce üst kata çıktılar. Elizabeth önce Ellen'le tanıştı, Altı, yedi yaşlarında küçük bir kız olan Ellen daha ilk dakikada ona ısınmıştı. Elindeki cam gözlü oyuncak fili ona: «Bunun adı Dumbo'dur,» diye takdim etmişti. Sekiz yaşlarında erkek çocuğu Barney'e

SALEM ALLEY CİNAYETİ

ÇEVİREN :

VEDİİ EVSAL

Resimleyen : SURURİ

11 büyük evin karşısındaki elektrik lâmbasının altında sırtı kamburlaşmış ihtiyar bir kadın peyda oldu. Boş eve doğru yürüdü. Yandaki on numaralı evin üst katında ekinde oyuncak bir fil bulunan erkek çocuğu pencereden sarıkarak kadının hareketlerini hayretle takip etmeğe başladı.

Kadın, evin kapısına doğru ilerlerken içerde bir ıskıyanıp söndü. Bunu takiben on numaralı evin önünde iri vücutlu bir erkek karaltısı peyda oldu. İhtiyar kadın ona korkuyla bakarken asfalt yolun üzerine düşen madeni birşeyin çıkarttığı ses duyuldu. Kadın eğilerek yerden-

kodusuyla meşguldü. Ölünün hüviyeti yapılan araştırmalara rağmen tesbit edilememişti. Elizabeth de yolda gelirken taksi şoförünün gazetesine göz atmış ve tesadüfen cinayetten haberdar olmuştu.

10 numaralı evin kapısında onu samimi tavırla bir kadın karşıladı ve eliyle büyük bir odayı göstererek Mr. Fielding çalışma odasında

gelince; o Elizabeth'den pek hoşlanmamıştı. O kadar ki yeni mürebbiyesinin yüzüne karşı: «Maxine sizden daha güzeldi!..» demekten çekinmemişti.

Elizabeth hayretle Maxine'in kim olduğunu sorduğu zaman, onun eski mürebbiye olduğunu öğrendi. Barney sevinerek onun tekrar geri döneceğini de sözlerinin sonuna ilâve etti. Sonra ters yüzü dönüp kendi odasına gitti. Ellen yeni mürebbiyesini bir kenara çekerek albümündeki resimleri göstermeğe başladı. Barney'in odasından bir müzik sesi duyuldu. Küçük çocuk gramofonda «Bazı Değişiklikler

Olacak» isimli bir şarkı çalıyordu. Küçük kız resimleri gösterirken: «Bu plâğı kardeşime Maxine hediye etmiştir. Onu sık sık çalar,» dedi.

Fakat bu sırada Elizabeth'in gözüne gazeteden kesilip albümü yapıştırılmış bir resim ilişti. Ellen tekrar izahat vermeğe başladı: «Bu kadın Salem Alley'de ölü bulunan Alberta'dır,» dedi. «Fakat boş evdeki adamın resmi burada yok!. O geceleri sokağa çıkar, bazan bizim eve de gelir. Barney onu görmüş. Suratı maskeliymiş!.»

Elizabeth gülümseyerek bunun saçma olduğunu Barney'in onu kurtarmak için böyle birşey uydurduğunu söyledi. Fakat genç kız sözlerinde ısrar ederek: «Bunları bana Barney'den başka Maxine de anlattı,» dedi. Bu sırada kapıdan içeri giren Barney kızkardeşine bağırarak susmasını söyledi.

Mürebbiye odasına gittiği zaman masanın üzerinde eski model altından bir saat buldu. Acaba bu Maxin'in miydi. Mr. Fielding'e iade etmek üzere aşağı kata indi. Mr. Goodwin isimli ufak tefek bir adam onunla münakaşa ediyordu. Evin eski ve uğursuz olduğunu söyleyerek onun çıkmasını istiyordu. Arkadaşı Dr. Evans

da oradaydı. O böyle şeyleri sağma buluyor ve Fielding'in boşuna rahatsız olmamasını söylüyordu.

İki arkadaş adamı savdıktan sonra giyinip sokağa çıkarlarken Elizabeth saati Fielding'e verdi. O da onu gülümsiyerek alıp yazı masasının üzerine koydu. Onlar gittikten bir müddet sonra kapı çalındı. Kibar bir kadın şehirden taksi çağırarak için telefonu rica ediyordu. Elizabeth telefonun reseptörünü kulağına götürdüğü zaman Barney'in bi-

Eve doğru yürürken Barney onları yüksek duvarlı, karanlık bir sokağa soktu.

Film Hikâyeleri

OYNAYANLAR

Mr. Fielding ... Joel McCrea
Elizabeth Gail Russell
Dr. Evans . Herbert Marshall
Maxine Phyllis Brooks

Rejisör : Lewis Allen
Paramount

risiyle konuştuğunu duydu. «Ne yapıp yapıp bunu başara-
cağım!» diyordu. Herhal-
de Maxine telefon ediyordu.

Telefon başında taksi ça-
ğırmak için uğraşırken ya-
abancı kadın oturma odasına
girip pencereden bahçeyi sey-
retmeğe başlamıştı. Eliza-
beth yanına gelince ona yan-
daki evin sahibi ölen Ko-
modorun karısı olduğunu söy-
ledi. İsminin de Marion Ty-
garth olduğunu ilâve etti. E-
vi temizletip orada oturacak-
tı. Genç kızı Mr. Fielding'in
ikinci karısı zannetmişti. Fa-
kat Elizabeth kendisinin evde
mürebbiye olduğunu ve
patronunun hiç evlenmediğini
söylerken ona yanıldığını an-
latmıştı. Bir müddet sonra
taksi gelince kibar kadın
vedalaşıp ayrıldı.

Ertesi gün öğleden sonra
Elizabeth çocukları sinemaya
götürdü. Sinemadan çıktıkla-
rı zaman hava kararmıştı..
Eve doğru yürürken Barney
onları yüksek duvarlı, ka-
ranlık bir sokağa soktu. E-
lizabeth nereye geldiklerini
sorunca Ellen: «Salem Al-
ley!» diye cevap verdi. Mü-
rebbiye korkuyla arkasına
döndüğü zaman iri vücutlü
bir hayaletin kendilerini ta-
kip etmekte olduğunu gördü.
Eve kadar koşarak geldiler.

Mr. Fielding karanlıkta ço-
cukları öraya götürdüğü için
kızacak oldu. Fakat Eliza-
beth müteessirane kendisinin
bu yolu bilmediğini, onları o-
raya götürenin Barney oldu-
ğunu, affetmesini söyledi. Söz
arasında kendisinin evvelki
mürebbiye Maxine'i ne için
işinden çıkardığını sordu. Fi-
elding hafifçe kızarak:
«Hususi hayatımla fazla ala-
kadar oluyordu. Bir gün ya-
zı masamı karıştırırken yaka-
ladım!...» diyerek onun me-
rakını giderdi.

Elizabeth, sabahleyin ga-
zeteyi eine aldığı zaman «Sa-
lem Alley'de öldürülen kadı-
nın Alberta Higgins isimli bir
işçi kadın olduğu anlaşıldı...»
yazılarını hayretle okudu.
Sonra Ellen'e dönerek bildik-
lerini söylemesini yoksa ona
hakikati anlatıncaya kadar
dargın duracağını söyledi.

O gece Elizabeth asabı
bozuk bir halde yatmıştı.
Tam uykuya dalacağı sırada
içeriye Ellen girdi: «Miss E-
lizabeth benimle barışın size
bütün bildiklerimi anlatma-
ğa geldim.» dedi. «Maxine'le
kardeşim boş evden çıkan a-
damla dosttular. Barney ba-
na ondan para bile aldığını
söyledi. Salem Alley'de öldü-
rülen kadının resmiyle altın
saati kardeşime o adam ver-

miş.» Elizabeth bu sözler ü-
zerine kalkarak yazıhaneye
indi. Çekmeceleri karıştırı-
rak saati buldu. Üzerinde
«Alberta'ya annesinden» diye
yazılıydı. Bunun ne mânaya
geleceğini düşünürken arka-
sından bir ses duydu. Mr. Fi-
elding orada ne aradığını so-
ruyordu. Elizabeth cevap ver-
meden Fielding'in kolları a-
rasına atıldı. «Sen bu kadının
katili değilsin. Senin gibi bir
adam katil olamaz.» dedi.
Fielding onu uzun uzun öptü
ve: «Bu saatin nereden gel-
diğini ben de bilmiyorum.» di-
ye cevap verdi. «Onun Alber-
ta'ya ait olduğunu gazeteler-
de öldürüldüğünü okuduğum
vakit anladım.»

Ertesi gün Elizabeth ge-
kiç gürtülüleriyle uyandı.
Yandaki ev tamir ediliyordu.
Anlaşılan Marian Tygarth
eve taşınmak için acele edi-
yordu. Genç kız gazeteyi al-
dığı zaman adamakıllı şaş-
ladı. Oturdıkları evin cadde-
sinde Maxine isimli genç kız
katledilmiş olarak bulunmuş-
tu. Polis birinci cinayetle bu-
nun arasında bir bağ oldu-
ğunu tahmin ediyordu.

O gün öğleden sonra bir
polis müfettişi gelerek Mr.
Fielding'i gördü. Ondan eski
model altın saati istedi. Bu
saatin Alberta'ya ait olduğu-
nu öğrenmişti. Fielding se-
rinkanlılıkla müfettişe yan-
lış malûmat elde ettiğini, gi-
dip iyice öğrenmesini söyledi.
Karısı bir otomobil kazasında
öldüğündenberi polisler on-
dan şüphelenmeğe başlamış-
lardı. Bunu bilen birisinin
kendisini ihtiyar kadının ka-
tili olarak göstermek istedi-
ğini Fielding çoktan nalamış-
tı. Artık harekete geçmesi lâ-
zımdı. Herhalde Maxine de
katilin kim olduğunu bildi-
ği için öldürülmüştü. Otomo-
biline atıyarak şehrin dış-
ındaki köprüye gidip saati
nehire atarak yok etti.

Yolda gelirken düşünü-
yordu. Saatin onda olduğunu
polise katiyetle haber vere-
cek iki kişi vardı. Sevgili E-
lizabeth ve Dr. Evans. Genç

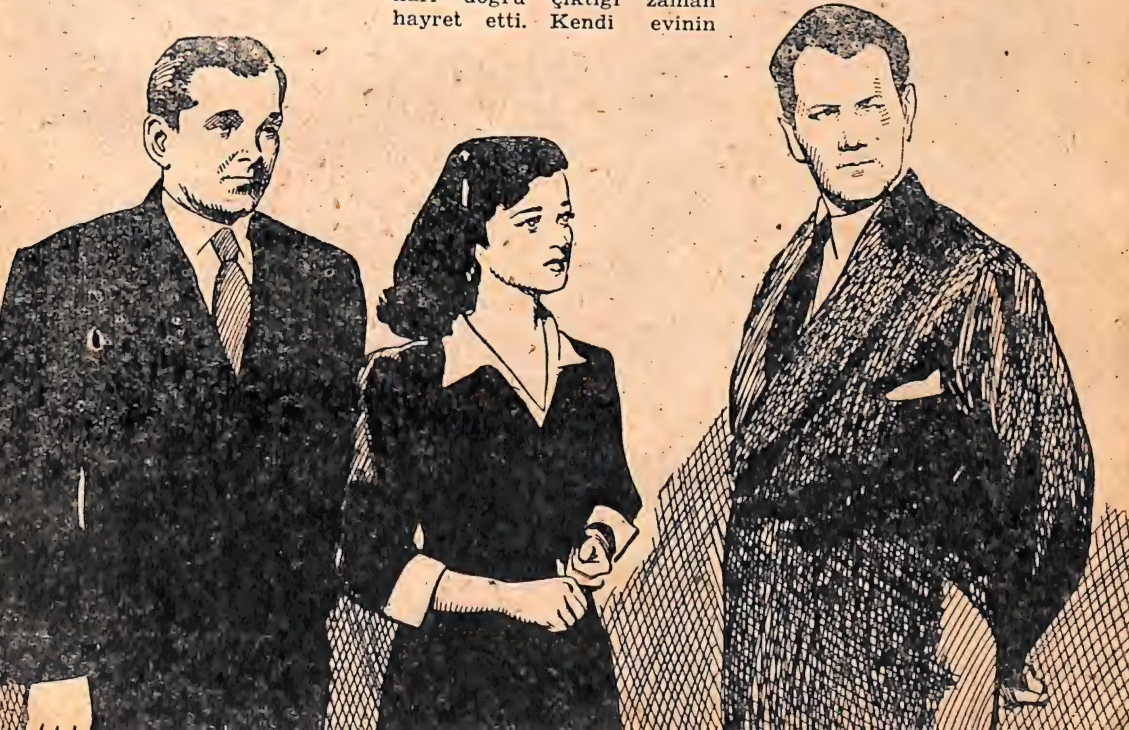
kızdan emindi. Onun böyle birşey yapmayacağını biliyordu. Hoş evans'tan şüphelenmiyordu. Onunla çok eskidenberi ahbaptı. Hakikati öğrenmek için Dr.'un evinin önünde durdu. Kapaıyı iki üç defa çaldı. Kimse açmayınca tokmağı çevirip içeri girdi. Hava kararmış olduğundan içerisi gözükmiyordu. Elektriği yaktı. Bağırarak Dr. u çağırdı. Kimse ses vermedi. Etrafına bakınırken bodruma indi, kapının açık olduğunu gördü. Merak ederek aşağıya indi. Önündeki dar ve uzun yolu takip etti. Epeyce ilerledikten sonra bazı sesler işiterek durdu. Daha yavaş ilerliyerek konuşanları görebilecek bir yere geldi. Komodorun karısı Marian Tygarth hiddetli hiddetli söylüyordu: «Senin aklına uyarak kocamı öldürmene yardım ettim. Sonra onun dostlarına uzun bir seyahate çıktığını söyledim. Sen o vakitler beni çok sevdiğini söylemiştin. Fakat birkaç ay sonra beni yüzüstü bıraktın. İşte şimdi intikamımı almağa geldim. Kocamın mahzerde sakladığın ce-

sedinden ne kalmışsa onları polise göstereceğim. Seni idama mahkûm ettireceğim. Maxine'i ve ihtiyar Alberta'yı da seni ele verecekler diye öldürdün. Çünkü Alberta arada sırada evi temizlemeğe gelirdi. Her nasılsa mahzeninde bir insan cesedi bulunduğunu öğrenmişti. Maxine de bu iki evi satın alman için seninle çalışıyordu. Cesedi kaçırmak için ona cinayetini itiraf ettin. O da sana şantaj yapınca onu da öldürdün. Cinayetlerini işlerken yanında bulunmadım. Fakat senin yaptığın herşeyi bilirim. Başlıca meziyetin arkadan vurmadır. Nitekim Barney'i alet olarak kullanıp cinayetlerini babasının üzerine atmak istiyorsun. Böylelikle evlere daha kolay kavuşmuş olacaksın. Fakat buna müsaade etmiyeceğim. Seni polise haber vereceğim.»

Zavalı kadın daha fazla konuşamadı. Katil tabancasını ateşleyip onu susturmuştu. Fielding hiç yerinden kılmılamadı. Katil önünden geçerek geri döndü. Fielding önüne çıkan merdivenden yukarı doğru çıktığı zaman hayret etti. Kendi evinin

holüne çıktığını gördü. Üstü başı toz toprak içinde olduğu halde Elizabeth'in yanına gitti. Bir müddet sonra Dr. Evans geldi. Fielding hiç tereddüt etmeden yüzüne onun mahzeninde Marian'ı nasıl öldürdüğünü vurdu. Ve kadının anlattıklarını birer birer tekrar etti. Biraz sonra eve tahkikata gelen polis müfettişine Dr. Evans herşeyi itiraf etti.

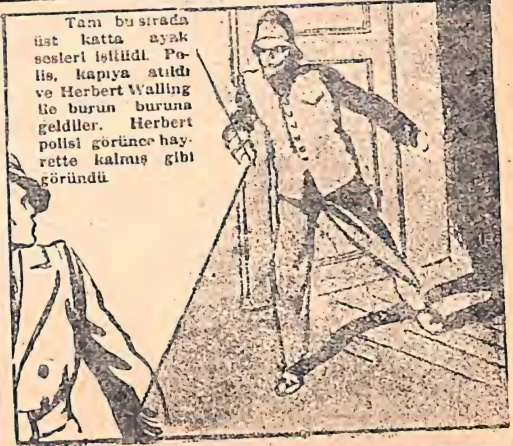
Dr. Evans ellerinde kelepçe olduğu halde kapıdan çıkarken Fielding odanın bir köşesinde şaşırmış bir halde olup bitenleri seyreden Elizabeth'e doğru ilerledi. Onu kollarının arasına alarak uzun uzun öptükten sonra «Sevgilim,» dedi. «Artık kabuslu günlerin sonu geldi. Bizim için yeni bir hayat başlıyor. Benim ve çocuklarımın sana ihtiyacı çok burada, yanımda kal!» Bu sözler genç kızın, gözlerini sevinçten yaşartacak kadar memnun etmişti. Heyecandan kısılmış bir sesle: «Tabii kalacağım! Zaten Ellen'i bırakıp nereye gidebilirim!» diye cevap verdi.

SİYAH MASKE 4

Kapı şiddetle açıldı, polis eşikte görüldü ve fen-rini peşeli kadına çevirdi. Kara Centilmenin izi bile yoktu! Büyük salona çıkan bir yerden sığırmıştı. Polis, "Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu. Şimdi yanınızda bir adam vardı!"

Tam bu sırada üst katta ayak sesleri işildi. Polis, kapıya atıldı ve Herbert Walling ile burun buruna geldiler. Herbert polisi görünce hayrette kalmış gibi görüldü.

"Satın almak istediğim bu evi görmek için karımın beraber geldim. Düşündüğüm para cüzdanını arıyorum. Ah! İşte!" diyerek Kara Centilmen, yere işildi ve hemen cebinden çıkardığı cüzdanını yerde bulmuş gibi gösterdi.

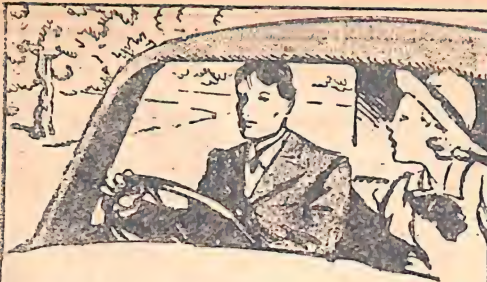
Polis inandı. Herbert Walling polisin bu itilinden istifade etti. Bir taksi çağırmasını istedi. Polis otunun kapısını elle kapadı ve onları selamladı.

Dolkanlı, kadına: "Kim olduğunuzu daha söylemeyecek misiniz?" dedi. Berliki cevap vereceği yerde, soforle aralarında bulunan cüzdanı şiddetle vurarak taksiyi durdurdu ve Walling saskınlıktan kendini kurtarıncaya kadar kadın, soseye atladı, gözden kayboldu.

Herbert, bu anlaşılmazlığı güç vakayı düşündürken Kate ona rastlayıp hemen şimdiki aldığı iki kişilik yeni otu tekerlebe etmeyi teklif etti. Herbert'in düşünceleri başka tarafa çevrildi. Kurlara gittiler. Bu sırada Kate, büyük bir sıkıntıya oldunun sarıladı.

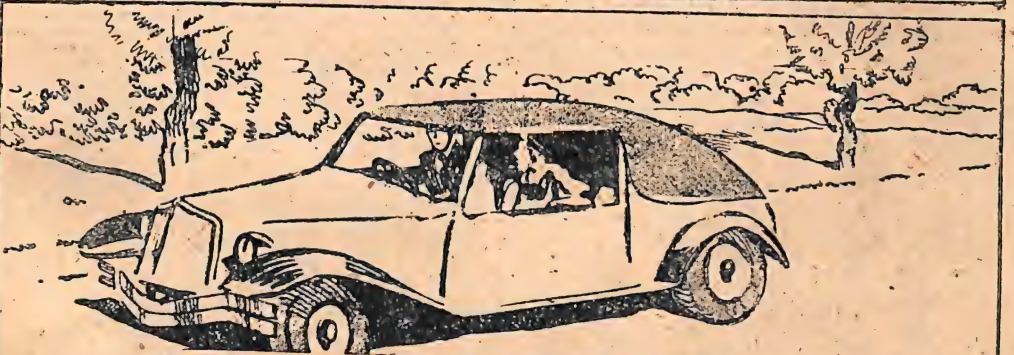
Herbert: "Size faydalı olabilir miyim?" diye sordu. Kate başını salladı. "Hayır! dedi, bana iyilik edecek ancak bir kişi var zannederim"
 — Elini neaba!
 Cevap, en hızlı onu sendelecekti:
 "Kırmızı Gentilmen!"

Genç kız devam etti: "Büyük kardesim Diana, üniversite talebelerindendir. Profesörlerden birine bazı malumat hususunda birkaç mektup yazmış. Sonra da unuttu."

"Sindir onların geri istemesi hakkında meçhul bir şahıstan mektup aldım. Ablamın imzasını taklit ederek o mektupları intemecem bir rezalete olacaktı. Ablam çok sevdiğimi bildiklerinden bunu kabul edeceğimi tahmin ediyorlar."

Herbert Walling hafif ıslık çaldı. Kate sözünü şöyle bitirdi: "Bir mektepli defterinden koparılmış bir kâğıt üzerine karma karışık yazılmış birkaç kelime."
 — Bu alçak adam ne isim vermiş?
 — Joker imzasını atmış.
 Kate yüzünü elleriyle kapadı. Herbert uzul uzul ona baktı. Sonra, ciddi bir tavırla, genç kıza teskin edecek olan şu sözleri söyledi:
 — Bana iltifat ediniz. Bu çapkının hakkından getiririm. Ne yapacağımı bana sormayın, yalnız emniyet edin.

Kararını vermişti. Tabii Kara Centilmen hüviyeti ile hareket edecekti. Fakat meydana çıkarılabilecek miydi? Evine dönünce sadık hizmetçisi Williams'a üç hafta evde bulunmayacağını ve çantasının hazırlanmasını tenbih etti.

Ertesi günü Herbert Walling, Londra'nın dış mahallelerinin birinde seçtiği bir otele yerleştikten sonra Kateye gönderilen tehdit mektubundaki imza sahibinin adresi elvarında dolanmaya başladı. O evin atında bir tütcü dükkanı vardı. Oraya girdi. Biri hakkında malûmat almak için en iyi vasıta para idi.

Herbert Walling, ehemmiyetsiz birkaç lakurdıdan sonra, cüzdanından çıkaracağı kâğıt parayı gösterdi ve gülmeye.

rek: "Burasını adres gösteren Joker adındaki adam hakkında bildiklerinizi söyleyin ve onu bana gösterin" dedi.

Uzlaşıldı. Yirmi dört saat sonra, dükkanın karşısındaki yaya yolu üzerinde nöbet bekleyen Walling, plâ kıyafetli bir adamın dükkandan çıktığını gördü. Tütcü ile kararlaştırıldığı üzere bu adam şümkürür gibi yapacaktı. Çıkan adam böyle yaptı. Walling, adamın arkasından yürümeye başladı.

Adam takip edildiğinden haberi yokmuş gibi gidiyordu. Semtin en sefil mahallelerinden plâ bir sıkımsız sokaka kadar ilerlediler. Walling, sevine otele döndü ve gece işi için hazırlandı.

Akşam olunca, kolunda ince bir perdesi olduğu halde, dışarı çıktı. Biraz dolaştı. Münâsib zamanın geldiğine karar vererek etrafı açık bir parka girdi ve bir çalığın arkasına gizlendi.

Gece yarısı, gireceği evin önündeydi. Sotakta bir ayak sesi işitti. Hemen kulak arkasındaki yarım si-gareti eline alıp kibrit arastırır gibi yaptı. Yolcu

geçti, gitti. O vakit kara mas-kesini yüzüne geçirdi. Husu-si anahatlarla birkaç saniye impiyi açtı.

Çalışın sık yerinden birkaç saat evvel yer-lestirmiş olduğu paketi aldı. Elbisesini çıkarıp paketlekileri giydi ve bu suretle bir reanper-luyafetine girdi. Çıkardığı el-biseyi paketleyip sakladı, başına da eski bir töt-r sapka geçirdi.

Dik bir merdiven-den çıktı, bir kapıya rastladı. İçerde uy-yanların horuukları işitiliyordu. Tokmağı çevirdi, kapının ka-nadını yavaş yavaş a-raladı ve odaya girdi. Girdiği yer çok garip-ti. Eski bir yalya benzliyordu. Kalın tahta merdivenleri ve çatıyı tutan, ağır di-rekleri vardı. Kara Centilmen merdiven-lerden çıkmağa baş-ladı.

Sessizlik içinde bir emir işitti: "Haydi! Hop! Hop! üstüne gulanın!" Aynı zamanda bir kibrit yandı, havagazı odayı aydınlattı ve Walling sırtına bir yumruk yi-yerek yüzüstü yere yuvarlandı.

Başına gelenin ne olduğuna anlamaya vakit kalmadan, kendi-ni boyluboyunca yere serilmiş bul-du. Sonra, şiddetle sirtüstü çevril-di. Bir adam göğsüne, diğeri ta-cakları üzerine oturmuş, üçüncü-sü de sıkı sıkıya onu bağlıyordu. İki dakikada kolları ve bacakları bağlandı.

Kendisini kaldırıp duvara da-yanan müteavizleri bile görme-mişt. Kapı tekrar açıldı ve Kara Centilmen mükemmel surette ta-nyan birli içeri girdi.

Kara Centilmen: "Lawrens Sariton!" diye ba-
ğırdı.

Evvelden kendisiyle alay etmiş olan Kara Centil-
menle bu zehir fabri-
katör:

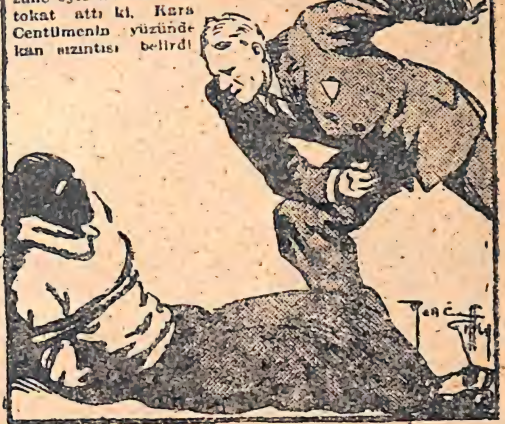
— İyi aldınızda
tutmuşsunuz!

Diye eğlendi. Son-
ra:

— Şimdi elimde-
sin, dedi! Hah! Hah!
Kara Centilmen, bazı-
larının iddia ettiği ka-
dar yaramaz değildir.
Kırmılamayınız! Ya-
nımızdaki odada üç
tane adam var.
Kara Centilmen
acı acı güldü.

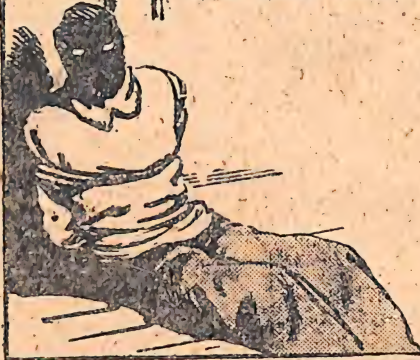
Ellerini bağli, bir adama karşı döri kışi, siz al-
cağı bir adamsınız Sariton! Sariton carardı, dişlerini
gıcırdattı ve bir adım gerileyerek karşıındakinin yü-
züne öyle kuvvetli bir
tokat attı ki, Kara
Centilmenin yüzünde
kan sıızması bellirdi!

Sırtı duvara dayalı, döşeme
üzerinde oturan Kara Centil-
men, kımıldanamıyordu.

Sariton ona yaklaştı ve
güllerekti.

— Yüzünde maske olmakla
beraber kım olduğunuzu bili-
yorum. Herbert Walling, dedi!

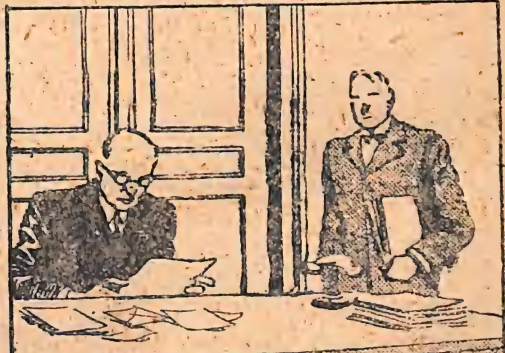

Kara Centilmen titremekten kendini alamadı.
Sariton:

— Hah! Hah! diye güldü, seni yakalamak için
yerleştirdiğim elektrik göz-
cüsüne rağmen benimle alay
ettiğindenberi senin peşin-
deyim.

İntikam al-
mağa yemin et-
miştim. Tarif o-
lunamaz bir cö-
saretle ka-
sındaki baba-
nın vasiyetna-
mesini alıp Ad-
liye Vekâletine
gönderdin.

Vasiyetname ile birlikte gönderdiğin mektup-
la, vasiyetnamenin kardeşini Ruby'ye verdiği mi-
rası tahakkuk ettirdin. Bunu kimse bilmiyordu.

Mahkemeye çağırıldım. Mirası geri vermeğe mecbur oldum. Benim için ne felâketli. Mahkeme salonundan çıktığım vakit herkes bana hakaretle bakıyordu. Bu felâketli başıma getiren sensin Kara Centilmen!

" Ertesi günü gazeteler, bütün muhakeme tafsılâtını olduğu gibi yazdılar. Gazete satıcıları, bu heyecan veren habersiz bütün Londra halkına dağıra ba-

ğıraılan ettiler. Sokaklardan geçenler, irtî harflerle yazılı gazeteleri kapıştılar. Hatırlıyor musun, haydut herif? "

Yeni bir hiddet buhranına tutulan Şariton, bir kere daha Kara Centilmenin üzerine hücum etti, bir tekme vurarak onu yere yuvarladı. Kara Centilmen, dişlerini sıktı, gık demedi.

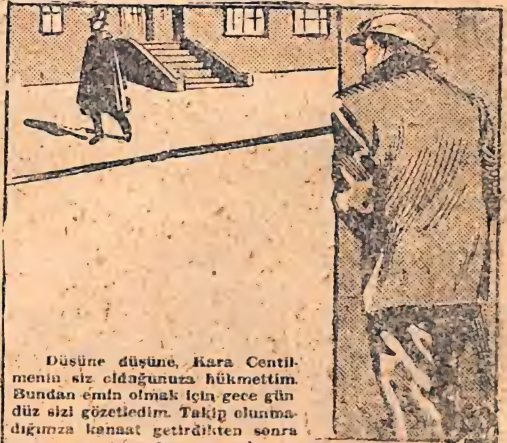
Şariton tekrar söze başladı:
— Her yerde kapılar yüzüme kapandı. Ahbablarımı ziyarete gittiğim vakit, hizmetçileri nezaketsizce beni savuyorlardı. Beni evlerine almamak için kendilerine emir verdim.

İşte o vakit, senin kim olduğunı öğrenmeğe yemin etmiştim. Kara Centilmenin iki yüzü yaşadığını biliyordum. Bana ilk ışıq veren, Güzel San'atlar ku-

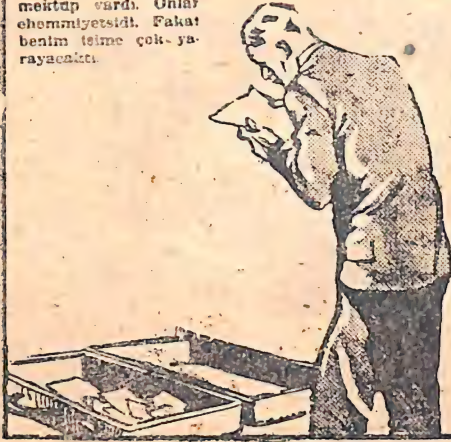

lûbündeki konuşmalar oldu. Evi me yerleştirdiğim elektrik tesisatını nasıl olup ta Kara Centilmenin öğrendiğini anımsıyorum.

Düşüne düşün, Kara Centilmenin siz olduğunuzu hükmettim. Bundan emin olmak için gece gün düz sizi gözetledim. Takip olunmadığınızna kanaat getirdikten sonra evinizden çıkıyordunuz, meşhur yangın geçene ka-

Şariton devam etti:
— O vakit, siz yakalamak için bir plan kurdum. Eiden düşme bir çanta almışım ki, içinde birkaç mektup vardı. Onlar ehemmiyetsizdi. Fakat benim işime çok yararlıydı.

O mektupları imzalayan Diyana Dalmond'a keyfiyeti bildirmekte bir netice elde edilemeyeceğini biliyordum. Blanaenaleyh kız kardeşi Kate'yi korkut-

mağa uğraştım. Onun tuzaga düşeceğini hesapladım.

Hele arkadaşları Herbert Walling'e müracaat etmesi iyi oldu. Tütüncü dükkanına girdiğiniz vakit ben bitişik odadaydım ve kapıda açılmış olan delikten siz gözetiliyordum!

Walling eve girer girmez üzerine atılan ırlı yarı adam tekrar görüldü. Efendisi ona emir verdi:
— Yapacağınızı biliyorsunuz!

Bill, derhal, maskesi yüzünden çıkarılmış olan Kara Centilmenin başına kalın yünden bir bez attı.

Lavrens Şariton kollarını göğsüne sapraştırdı:

— Sindir benim güzel kara ahmakım, artık işin tamamdır!

Dedi ve kapıyı açarak bağırdı:

— Bill! Çabuk gel!

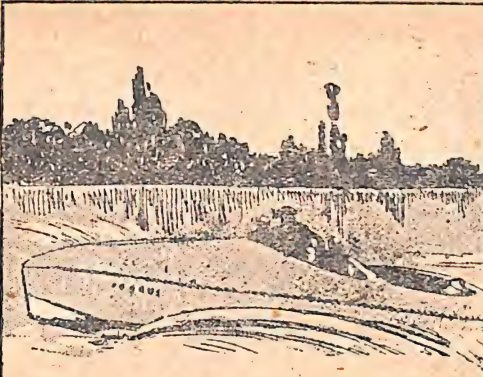

İki adam onu yakalayıp merdivenden indirdiler. Kapının önünde, makinesi boşuna işliyen bir oto duruyordu ve kapısı açık bekliyordu. Kara Centilmeni otunun içine koydular. Oto, hareket etti.

Epeyce bir zamandan sonra oto durdu. Herbert Walling'in başı, yüzü hâlâ sarılı olduğu halde yeniden alıp bir yere götürdüler. Sonra bir yere koydular. Dosyama tahtadan idi. Sallantıdan bir gemi içinde bulunduğunu anladı.

— Başını açın, fakat ağzınızı sıkı sıkıya bağlayın!
Şarlton emir verdi:
Kara Centilmen etrafına-baklandı. Taymis'in sa-
hillerini gördü. Bir deniz motorunun içinde bulun-
yordu.

Haydutlar ön tarafa toplanmışlar konuşuyorlar-
dı. Şarlton onlara kâğıt para verdi.

Biraz sonra adamlar, karaya atladılar. Bu esna-
da Şarlton, motoru bir kanca ile durduruyordu. Son-
ra, motora tekrar yol verdi. Şimdi motorda yalnız
Şarlton ile Walling vardı. Bir müddet hiç bir söz
konuşmadan gittiler.

Herbert gözlerini kapamış ve tamamen bitkin
görünüyordu. Hakikatte çok canlı idi. Fakat dikkati
çekmekten çekiniyordu. Baş parmaklarından birini
bağlardan kurtarmıştı. Ve yavaş yavaş diğerlerini de
kurtarmaya çalıştı.

Motor durmuştu. Koyu bir sis nehir üzerine ya-
yılmağa başlamış ve ışığın ısıktırı hayali bir hale ile
çevrili gibi görünüyordu. Şarlton bir çarpısmaya mey-
dan vermemek için bütün dikkatini motorun idaresi-
ne vermişti. Bu esnada Kara Centilmen, öbür baş par-
mağını da kurtarmaya muvaffak olmuştu.

Birdenbire, dehşetli heyecan! Sisler arasında gayet büyük kara bir şekil çıkuver-
mişti. Dümnenin sola bir çevrilişle çarpma dan kurtuldular. Fakat sarsıntı ile Walling,
döşeme üzerine yuvarlanmış ve ellinin bağı bir çıkıntıya takılmıştı.

RUHİYAT

ÇEVİREN :

ASIM YEĞİNOBALI

Resimleyen : FİRUZ

Cinayet olduğu besbelliydi. Zavallı kadıncagız masanın dibine yığılmıştı ve yüzü korkunç bir haldeydi. Doktorun dedğine göre öleli daha pek çok olmamıştı ve boğularak öldürülmüştü. Ütülediği çamaşırlardan bir kısmı tahta masanın üstünde duruyordu. Bazıları da hâlâ çamaşır sepetindeydi.

Ütü yere düşmüş ve elektrik teli kopmuştu. Kadın herhalde hızla ayağını sallamışın olacaktı, çünkü ayakka-bısının biri çıkmıştı. Katille mücadele ettiğini gösteren başka bir delil yoktu.

Apartımanı bodrumundan tavan arasına kadar inceden inceye aradık. Ama hiç bir iz bulamadık. Evdeki bütün kiralıcıları sorguya çektik. Hepsi de kadının yapayalnız yaşadığını, hiçbir arkadaşı olmadığını söylediler. Çamaşırcılık yaparak geçiniyor mus. Doğrusu şaşırıp kalmıştık. Aşk, desek, kadın yaşlıydı. Para desek... Ama bunu demesi bile güçtü. Zira zavallı kadın kendini geçindirecek kadar parayı az buluyordu.

Bütün gün hiç bir işe yaramıyan deliller ve çıkmaza giren ipuçlarıyla uğraştıktan sonra Scotland Yard'a gittim. Amirimle azıcık konuştuktan sonra da eve döndüm. Çok yorgun ve açtım. Akşam gazetelerinin baş sayfaları koca koca harflerle cinayeti ilân etmişlerdi. Ama bu göz alıcı başlıkların altında bir, iki satır yazıdan başka birşey yoktu. Akşam gazeteleri böyledir zaten.

Evde karıma Kings Cross'daki apartımanda işlenen cinayete uğraştığımı söyledim ve düşünmeğe koyuldum. Karımın getirdiği kuzu kızart-

masıyla turşu bile beni düşüncelerimden ayırmadı. Şu çamaşırcının cinayeti de ama esrarengizdi ha!

Dalgın olduğum zaman bir âdetim vardır. Parmaklarım la masaya vurur durum. Bu âdetim de nedense karımın sinirine dokunur. O mutfaktan birşey almağa gitmişti. Ben de farkında olmadan gene parmaklarımı davul çalar gibi masaya vurmağa başlamışım.

— Yapma öyle! diye ba-yağı bağırdı.

Ben de zaten yorgun ve sinirli olduğum için, ona bağırdım. Sizin anlıyacağınız, nerde ise adamakıllı kavga ediyorduk. Tuhaf değil mi? Ufak tefek şeyler bazı kimse-lerin nasıl da asabını bozu-yor!

Ertesi gün Tufnell parkı taraflarında bir yerde ehem-miyetsiz bir isim vardı. İst-tasyonda feci birşey oldu. Tireni beklerken sık giyinmiş bir adamın, tiren gel-sin diye sabırsızlanıyormuş gibi sık sık endişeyle tünelin ağ-zına baktığının farkına var-dım.

Tiren kükrüyerek tünel-den çıkıp istasyona girince bu sık adam elindeki çantayı bıraktı ve lokomotifin önüne atıldı. Bir an içinde herşey olup bitti.

Kadınlar bağıristılar. Ti-ren durduğu zaman makinist lokomotiften baygın olarak çıkarıldı. Midemin bulanma-sına hâkim olarak adamın çantasını ve cebinden çıkan-ları alıp Yard'a götürdüm.

Tufnell Parkındaki isim çabucak olup bitti. Komşula-rı bir defa daha sorguya çek-mek için gene King's Cross'daki apartımana gittim. Ka-

dının canıyla mücadele etme-miş, korkusundan hiç bağırıp çağırılmamış olması beni şü-phelendiriyordu. Bu şu de-mekti ki kadın katili tanı-yordu, önceden görmüştü ve odasına girmesini tabii gö-r-müş, şüphelenmemişti. Öyley-se katil yüzde doksandokuz, apartımanın içinden biriydi. Bu noktayı aklımdan çıkarmı-yordum. Apartımandakileri, komşuları inceden inceye sorguya çektim ama hiç birşey elde edemedim ve mağlûp bir şekilde eve döndüm.

Yemek yedikten sonra akşam gazetesini açtım. Meğer o sabah kendini tirenin önü-ne atan adam meşhur bir o-tomobil şirketinin müdürü o-lan Sir John Wilton'muş. Sir John fevkalâde zengin bir adamdı. Sıhhi durumu da gayet iyimış ve intihar etme-sinde hiçbir sebep yokmuş.

Kızı :

— Babam on senedir tam saat dokuzda aynı tirene bi-nerdi, demiş.

Babası arasına :

— On senedir haftanın altı günü saat dokuzda aynı tirene biniyorum. Bu beni bü-yülüyor sanki, dermişmiş.

Doktoru :

— Her sabah aynı şeyi yapmanın yeknasaklığı Sir John'un asabını bozardı. En nihayet aklını bozdu herhal-de, demiş.

Herhalde Sir John anı bir çılgınlık buhranı ile kendini lokomotifin önüne atmışmış. Bu da bir nevi delilikmiş.

Ben şahsen pratik bir adamımdır. Polis vak'alarının ilmi, ruhi tarafları benim baş-sımı döndürür. Vak'alari da-ha mühim bulurum. Şimdi meselâ, hangisi daha, ehem-miyetli: Sir John Wilton'un niçin intihar ettiğini bulmak mı, yoksa çamaşırcı kadını

kimin öldürdüğünü bulmak mı?

Ertesi sabah erkenden Yard'a gittim. Âmirim beni çağırması, Efendim, bunun cı-nayet olduğu besbelliymiş. Yaşlı bir kadın ütü ütülerken boğulmuş. Pek az tanıdığı varmış. Bu tanıdıkları sorgu-ya çekip bir şeyler öğrenmek bana düşermiş. .

— Bu işi sana devrettik. Hareket istiyorum. Hakikati çabucak bulman lâzım.

Âmirim konuşurken, tıpkı benim gibi, parmaklarını masanın üstüne vurup duruyordu. İki akşam evvel bu mesele yüzünden karımla atışmış olduğumdan âmirimin bu hareketi derhal dikkatini çekti:

«Bu hareket beni hiç de sinirlendirmiyor,» diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Tuhaf değil mi? Bazı şeyler birine bir türlü tesir eder, öbürüne bir başka türlü.

Âmirin yanından çıktıktan sonra gene acayip bir şey oldu. King's Cross'a gitmek için bir otobüse bindim. Otobüs Trafalgar meydanındaki nokta polisinin önüne gelince, dosdoğru yoluna devam edeceği yerde sağa saptı! Polis bağırıp çağırdı. Arkamızdan koşanlar oldu ama nafi! Otobüs gitgide daha hızlanıyordu. Bizi bir hayrettir almıştı. Bazı yolcular yanlış otobüse bindiklerini zannederek durdurtup da inmek için zile asılıyorlardı. En nihayet durduk.

Kontrol bu garip mesele-nin mânası nedir diye şoföre sormağa gitti ve otobüsün etrafında bir kalabalık birikmeğe başladı. En nihayet hakikati anladım. Şoför bir deli gibi hezeyan ediyor ve tiz bir sesle çığlık çığlığa:

— Onları aldattım ya! Aldattım ya! diye bağırıp duruyordu.

Kontrol onu yatıştıрмаğa çalışıyordu ama, nafi! Şoför:

— Kes sesini, kes sesini Allah belâni versin! diye bağırıyordu; on senedir her Allahın günü otobüsü Trafal-

gar Meydanından yukarı doğru sürdüm. Öyle ki en nihayet deli olmak raddelerine geldim. Artık aynı yoldan gitmeğe tahammül edemedim. Bu gün işte yolu değiştirdim. İşitiyor musunuz? Onları aldattım ve nihayet! Oh ya, aldattım ya!

Zavallı adamcağızı alıp götürdüler.

Bu olayın nasıl canımı sıkıldığını tarif edemem. Yolda yürürken hep şu son iki olayı düşünüyordum. Aklımı

bir türlü çamaşırcı kadının katline veremiyordum. Bir kahveye girip bir fincan kahve ısmarladım ve gene parmaklarımla davul çalar gibi masaya vurduğumun farkına vardım. Ne garip! Bu âdetim karımı pek fenâ sinirlendiriyor ama, başka kimsenin aldıracağı bile yok!

O bıçare şoför aklımdan çıkmıyordu. Senelerdir aynı şeyi yapmaktan aklını kaçırmıştı herhalde. Evet. Hayatının yeknasaklığına isyan

etmişti.

Ya Sir John'un intiharı? Muvaffakiyetin zirvesine erişmiş zengin bir adam kendini tirenin altına atıyor. Ne diye? Sırf her sabah aynı tirene binmenin yeknasaklığı canına tak demiş diye. Bu mesele deliren şoför hâdisesine ne kadar da benziyordu! Bu bana bir çeşit isyan gibi göründü. Yani her' sabah aynı tirene binmekten bıkmış ve intihar ederek buna bir son vermiş.

Tabii, sinir hepsi. Ne garip şey, şu sinir. Her insana başka türlü tesir eder. Mesele karım. Benim parmaklarım la masaya vurmama tahammül edemiyor. Halbuki aynı şeyi âmirim yapıyor ama, ben zerre kadar sinirlenmiyorum. Çok tuhaf vesse-lâm. Zaten bu ruhiyat denilen şey benim hep canımı sıkar.

Sonra, ansızın beynimde bir şimşek çaktı. Bir an herşey apaçık görür gibi oldum. Bu ruhiyat denilen şeyde birşeyler vardı hanı. Hem kahveden çıkarak King's Cross'daki apartmana gittim. Cinayetin işlendiği odada Custis nöbetçiydi. Onunla ne zaman neler yapacağımı kararlaştırdım ve ağır ağır a-şağı kata, çamaşırcı kadının odasının tam altındaki odaya indim. Büyük bir ruhi tecrübe yapmağa, cinayetin esrarını ruhiyat yoluyla çözmeğe karar vermiştim.

Kapıyı kırk yaşlarında kadar bir adam açtı. Sevimli bir yüzü ve insanın gözlerinin içine bakan samimi mavî gözleri vardı. Önce yanlış yoldan yürüdüğümü zannettim. Ama oturup konuşmağa başladık. Bir polis olduğumu ve yukarı kattaki kadın hakkında malûmat istediğimi söyledim.

Tabii, fazla birşey söyleyemedi. Kadını sadece şahsen tanımış. Kadın çamaşır yıkarmış. Hiç arkadaşı yokmuş. Pek parası olduğunu da

zannetmiyorlarmış.

Bu sırada yukarı kattan hafif bir patırtı geldi. Adam şaşırmış gibi oldu ve belli etmemeye çalışarak bir yukarı son'a bir de bana baktı. Yukardaki patırtı devam ediyordu. Yukarda birisi ütü ütülüyordu da ütü pat-tadak masaya koyup alıyordu sanki.

Adam gene yukarı baktı ve yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi. Sonra ansızın, deliren şoför gibi çığlık çığığa bağırmağa başladı:

— Bıraksın o ütüyü, Allahas-kına bıraksın o ütüyü! Artık daha fazla tahammül edemem. Üç senedir her gece bu ütü sesini dinledim, her gece. Beynimi oyuyor sanki. Söyleyin bıraksın! Ne olur bıraksın! Ben öldürdüm, itiraf ediyorum ama, Allahas-kına söyleyin bıraksın o ütü-yü!

★

Âmirime herşeyi anlattığım zaman:

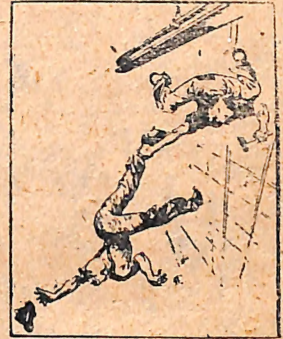
— Ben sana söylemedim miydi? dedi; kiracılarla uğraş demedim miydi? Katilin evin içinden biri olduğunu anlamırdı zaten.

Âmirim konuşurken parmaklarıyla davul çalar gibi masaya vurup duruyordu. İster inanın, ister inanmayın bu hareketi müthiş sinirime dokundu.

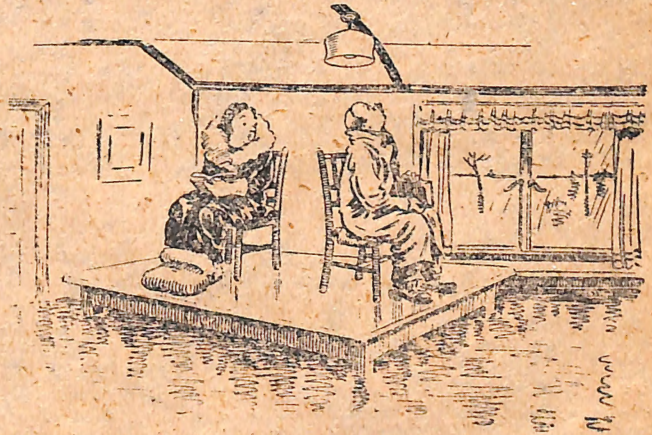
Karikatür

Değirmenin kanadını neye söktün?

Korkma, ayağımı tuttum...

— Karıcığım iyi ki şu masayı almışık...

7 KİLİTLİ KAPI

YAZAN :

EDGAR WALLACE

ÇEVİREN :

C. CAHİT CEM

Polis romanlarının en heyecanlı ve meraklılarından biridir. Büyük bir zevkle okuyacaksınız.

Fiatı 150 kuruştur.

AKROYDUN KATLİ

YAZAN :

AGATHA CHRISTIE

ÇEVİREN :

İ. VE T. KARAMAHMUT
Meşhur romancının bu en güzel eseri akıcı bir üslûpla dilimize çevrilmiştir. Fiatı 150 kuruştur.

